

– 37 độ rưỡi

Contents

– 37 độ rưỡi	1
1. Chương 1-1: Lời Tựa Của Tác Giả	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	4
5. Chương 4	6
6. Chương 5	8
7. Chương 6	10
8. Chương 7	11
9. Chương 8	13
10. Chương 9	15
11. Chương 10	17
12. Chương 11	18
13. Chương 12	20
14. Chương 13	22
15. Chương 14	24
16. Chương 15	25
17. Chương 16	27

– 37 độ rưỡi

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, thanh mai trúc mã, ăm áp, HEEdit:Muối Đối với cơ thể con người thì nhiệt độ tầm 37 độ r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/37-do-ruoi>

1. Chương 1-1: Lời Tựa Của Tác Giả

Lúc câu chuyện này đi được một nửa đoạn đường, tôi quyết định quay lại viết lời tựa.

Câu chuyện này không có dàn ý cụ thể gì cả, khi bắt đầu viết, trong đầu tôi chỉ lên một vài ý sơ lược.

Tôi nhớ trước đây có một tác giả từng nói, khi viết truyện nên cố nén suy nghĩ của mình xuống, để nhân vật chậm rãi tìm cho mình một tính cách riêng, tựa như nhân vật ấy đang thực sự ‘sống’, đến khi ấy, hướng đi của câu chuyện không phải do tác giả định đoạt nữa, tác giả chỉ là một người kể lại.

Tên ban đầu của ‘37 độ rưỡi’ là ‘Cậu chính là cuộc sống của mình’, kể về vài mẫu chuyện sinh hoạt gần gũi của Khoai tây và Trứng muối, nhưng vì cái tên như vậy có hơi trẻ con, không có ai xem, nên đổi lại thành

như bây giờ.

Trứng muối và Khoai tây, giống như hai người đang thực sự tồn tại trong thế giới riêng của họ, họ đối mặt với rất nhiều thử thách trong cuộc sống, nhưng cả hai vẫn kiên trì ở bên nhau. 37 độ rười chỉ là một câu chuyện nhỏ, kể về vài mẩu chuyện hàng ngày, tương đối thanh thủy, vẫn có H, nhưng không quá khoa trương, tôi chỉ mong có thể dùng phương thức thuật để viết nó một cách nhẹ nhàng nhất.. viết thật lâu tôi phát hiện, hóa ra không phải tôi không chế câu chuyện này, mà chính nó đang không chế tôi.. Trứng muối cung thiên yết nhóm máu A, và Khoai tây cung cự giải nhóm máu B đã từ từ tìm cho mình được tính cách của riêng họ, từ đó, họ có thể làm những điều họ muốn.

Có một bài hát tên “What is love”, trong đó, tôi thích nhất hai câu này. “Tình yêu ở khắp mọi nơi, làm ta lãng quên đi thương tổn, chia sẻ thương đau, học lấy sẵn sàng. Cãi nhau, hãy khóc, bạn cũng có thể ôm, xin bạn hãy nói với tôi tình yêu là như thế.” Tôi mong, Khoai tây và Trứng muối, có được một tình yêu bình thản như vậy...

2. Chương 1-2

Lúc Đoàn Ngôn gửi tin nhắn tới, tôi còn đang bận sứt đầu mẻ trán, một đồng báo cáo chưa được viết, da đầu bị tôi cào không thương tiếc. Tiểu Lâm, trợ lý mới tới, làm việc không ổn chút nào, giao cho việc gửi fax, thế mà còn hỏi đặt mặt trên hay mặt dưới lên trước. Mỗi lần bị cắt đứt tôi lại phải cố nhớ lại từ đầu, cứ như vậy bận rộn suốt cả buổi chiều, thời gian nuốt nước bọt còn chẳng có, đến lúc có thể rảnh tay, khi ấy đã đến giờ tan tầm rồi.

— Tôi nay có tiệc xã giao nên không về được, em ăn trước đi, đừng ăn mì tôm đấy.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Lâm, cậu ấy đã sớm thu dọn xong đồ để chuẩn bị về, lúc này tôi mới nhớ hôm nay là thứ sáu. Đồng nghiệp trước khi đi hỏi: “Anh Trương vẫn chưa về sao?” Lúc ấy vì đang bận nên chẳng thể trả lời, giờ nhìn lại, người đã đi hết rồi, trong phòng làm việc chỉ còn mình tôi. Công ty của tôi vốn nằm ở trung tâm thành phố N, mà chỗ tôi ở là một tiểu khu cách đó không xa, tuy nhiên cho dù khoảng cách không quá xa, nhưng giờ cao điểm, người đi người về chật kín đường, giao thông tắc nghẽn hết cả, hơn nửa giờ rồi mà tôi vẫn chưa về được đến nhà. Cúi đầu nhìn báo cáo chưa được viết xong, nghĩ mãi không ra buổi tối nên ăn gì, tôi tháo lỏng cà vạt, hay là ngồi viết nốt đi.

Về đến nhà đã là tám rưỡi, trong tủ lạnh có để vài món, nhưng vì đói quá lâu ngược lại thành ra không muốn ăn. Đèn không bật quần áo cũng lười thay, tôi trực tiếp nằm xuống giường, trong đầu nghĩ, cái tên khiết phích Đoàn Ngôn kia đi về mà nhìn thấy tôi thế này, kiểu gì cũng mắng cho tôi một trận, cứ nghĩ như vậy, tôi ngủ lúc nào chẳng hay. Lúc tỉnh lại là bị Đoàn Ngôn đánh thức, cảm thấy trên người ngứa ngứa, tôi đẩy cái tên đang cởi quần áo mình ra nói: “Anh thích bị ăn đập à, vừa về nhà đã động tay.” Hắn cũng chẳng nói chẳng rằng, đập mạnh vào đầu tôi một cái, vốn đang mơ màng, bị hắn đập cho thành tỉnh lại luôn. Hắn vừa lôi tôi ra khỏi giường vừa nói. “Anh là đang cởi cái bộ quần áo em chưa chịu thay đã leo lên giường! Ăn em ấy hả? Em nghĩ anh đói khát đến thế sao. Không cho em ăn mì em liền không ăn gì, lười như thế mà còn làm chủ nhiệm ~”

Vốn đang bị chuyện công việc đè đầu nên tinh thần không tốt, lại thêm vừa mới tỉnh dậy, mấy lời này khiến tôi có chút bực. Mới ngủ dậy nên không có lực, cả người bị Đoàn Ngôn kéo đến ngã nghiêng. Hắn quay đầu nhìn tôi, tôi nhìn chằm chằm vào hắn, thẳng đến khi hắn biết mình lỡ lời mới tiến đến ôm tôi, mùi rượu nhàn nhạt phả lên mặt. Chúng tôi từng phải xa nhau, một năm ấy tôi điên cuồng tăng ca, cũng trong năm ấy, tôi tích lũy được không ít kinh nghiệm và lời khen, thế nên mới có được thành quả như ngày hôm nay, chuyện này Đoàn Ngôn cũng biết. Thật ra chuyện này cũng chẳng canh cánh trong lòng, chỉ là tôi muốn hắn biết mình đã từng rất cần hắn, thế nên khi hắn ôm tôi, tôi liền đáp cho hắn một cái, mặt hắn lúc ấy đến là bối rối.

Sáng hôm sau tỉnh lại, cầm điện thoại lên thì thấy đã đến tám rưỡi. “Chết tiệt! Sao chuông báo thức không kêu!” Tôi chuẩn bị rời giường mặc quần áo, lại thấy hắn nằm bên cạnh cười khanh khách.

“Chàng thanh niên chăm chỉ mà anh yêu ơi, hôm nay đã là cuối tuần rồi. Hiếm lắm mới được một cuối tuần cả hai không phải tăng ca, ngủ thêm một lúc nữa đi.” Nói rồi hắn ấn tôi về giường, động tác đạt chuẩn cường chế. Đã quen dậy sớm hàng ngày, nên lúc này đây tôi chẳng ngủ được, một tay ôm bụng hắn, tay kia thì cầm di động lướt weibo.

“Trứng muối?”

“Ừ?”

“Em vừa lướt xem tin trường mình... Hình như hôm nay vừa kết thúc kỳ thi đại học.”

“Thế à? Một năm chẳng mấy mà qua nhỉ.”

“Anh xem chúng ta tốt nghiệp được bao lâu rồi?”

“Ừm... Tám năm, làm sao?”

Tôi ngồi dậy, vươn người rồi tựa lên người hắn, một tay ôm hắn, tay kia thì vỗ vỗ mặt hắn nói. “Ha ~ nói vậy thì, nàng Trứng muối theo gia cũng được tám năm rồi.” Hắn không hài lòng kéo cái tay đang vỗ mặt hắn xuống, sau đó trở tay lại, dùng ánh mắt chăm chú nhìn tôi, hắn vuốt ve gương mặt tôi rồi nhẹ giọng nói, cũng lâu nhỉ, tám năm ở bên nhau, thật không dễ dàng gì, sau này vẫn như bây giờ thì hay biết mấy.

3. Chương 2

Tôi quen Đoàn Ngôn lúc phân ban để lên lớp mười một, năm đó kì thi vào đại học vẫn là 3+x. Lớp mười Đoàn Ngôn học lớp chọn, nhớ hễ cứ có mấy kì thi nổi nổi, tên của hắn lại được réo lên. Lúc chia lớp hắn còn chưa dậy thì, so với tôi thì lùn hơn một chút nên bị xếp ngồi trước tôi, tôi biết thành tích của hắn rất tốt, mấy lần thi chính tả, tôi đều liên tục đặt câu hỏi làm phiền hắn.

Hắn chính là cái kiểu con ngoan trò giỏi rất mẫu mực, cái kiểu mà thầy nào cô nào cũng quý. Thế nhưng lúc ấy hắn cũng từng nói chuyện yêu đương, người kia đáng dấp không tẻ, thành tích cũng thuộc hạng ưu, Trứng muối thì chứng thực thông minh, hai người là một cặp đôi rất đẹp, thường được mọi người trong lớp khen là Tiên Đồng – Ngọc Nữ. Một là đại diện môn vật lý, một là đại diện môn tiếng Anh, cả hai ngày ngày ra vào phòng làm việc của thầy cô giáo, mọi người vì thế mà bắt đầu rêu rao. Thầy giáo cũng ít nhiều biết chuyện, nhưng vì thành tích của cả hai vẫn rất tốt nên đành mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua. Tôi ở trong lớp thì là cái đứa bình thường, bất luận đề thi dễ hay khó, thành tích đều không thay đổi, cứ bình bình không trên không dưới, không mang tới cảm giác tồn tại.

Nam sinh khi ấy cũng chẳng phân biệt hơn thua, bất luận xuất sắc hay yếu kém, chỉ cần không có thâm cừu đại hận là đã có thể rủ rê nhau đá bóng chơi game rồi, thế nên sau một học kỳ, tôi và Trứng muối cũng đã khá thân. Khi ấy trên mặt tôi có mụn, da mặt lồi lõm, bạn bè bắt đầu gọi tôi là Khoai tây. Biệt danh Trứng muối thì là sau này đặt, chỉ có tôi gọi như vậy thôi, hắn dậy thì xong thì so với người khác còn ”chín muối” hơn, ban đầu tôi gọi vậy là để chế nhạo hắn, sau này quen rồi cũng chẳng sửa lại.

Năm lớp mười một, có một khoảng thời gian tôi đặc biệt nghịch, bài tập được giao không làm, đến lớp thì ngủ, tan học thì đi đá bóng, không cũng lại lên net chơi game, tôi mắc phải chính là cái bệnh được gọi là ”bệnh tháng năm” bây giờ ấy. Cuối cùng chủ nhiệm không chịu được đành gọi mẹ tôi đến, thầy nói nếu tôi còn tiếp tục như vậy thì chỉ thi vào được trường dạy nghề thôi, thế là mẹ tôi mỗi ngày đều bắt tôi ngồi gác ngó tư tưởng lại, khiến tôi có cảm giác mình là tội phạm chính trị không bằng.

Có một ngày đá bóng xong, tôi và Trứng muối cùng ngồi xuống sân, hắn không nhìn được mà quay sang hỏi:

“Này, gần đây ông bị cái gì vậy, điểm của ông kinh dị chết đi được.”

“Ai mà biết được, chắc trong lòng tôi có chuyện phiền muộn.”

“Kính kính, đến thời kỳ phản nghịch rồi ấy hả?”

“Ông mới phản nghịch ấy! Nhìn ông mặt người dạng chó, sau lưng thầy giáo tập tành yêu đương.”

“Ít nhất cũng không ảnh hưởng đến chuyện học hành!” Hấn suy nghĩ một lúc rồi ôm vai tôi nói. “Nói chứ, tôi với ông thân như vậy, đá bóng cũng ăn ý, ông cố gắng chút đê, sau này còn có thể ở cùng thành phố, thỉnh thoảng rủ rê nhau đi đá bóng cũng vui!”

Rất nhiều năm sau đó, tôi vẫn nhớ như in lời hấn nói trên sân tập, cái lon trong tay cũng bị bóp méo, tim bỗng nhiên lỡ nhịp, trong lòng như có chuyện cần phải “suy nghĩ cẩn thận”. Rất nhiều năm sau đó, Trứng muối vẫn duy trì hình tượng thanh niên nghiêm túc đầy mầu mực, là đóa hoa tương lai của tổ quốc, là một tên rất rất thẳng, đối với tôi chẳng có chút tà niệm nào, thế mà sau này hấn lại oanh tạc cuộc sống của tôi. Hấn mới đầu giả, tôi hoàn toàn không! Vì chuyện này mà chúng tôi đã choảng nhau đến mấy lần. Sau hôm ấy, tôi bắt đầu mở sách vở ra, ăn ít hơn, ngủ ít hơn một chút.

Bởi đã quá lâu rồi nên tôi không còn nhớ vì sao mình lại thích hấn, có lẽ là vì hấn cho tôi mượn vở chép bài tập; có lẽ là vì lúc đá bóng, hấn thường ra mấy quán quà vặt mua cho tôi một chai nước; có lẽ là khi tôi ở trong lớp bị đau dạ dày, hấn trực tiếp đứng lên lấy cho tôi nước nóng... Đương nhiên trước đây tôi cũng từng thích con gái, khi còn nhỏ thích chơi với mấy cô bạn ở gần nhà, lên cấp hai ngượng ngùng nghĩ con gái dậy thì nhìn rất đẹp, lên cấp ba khi thấy mấy chị xinh xinh ở khóa trên đi qua cũng sẽ nuốt nước miếng. Thế nhưng không rõ tại làm sao, tôi lại vì câu nói của một tên bạn mà đổi hướng.

Năm ấy, mỗi ngày tôi đều rời giường từ lúc năm giờ sáng, chạy bộ đi đến trường, ghi chép một đồng bài tiếng Anh, vở bài tập lý hóa cũng làm đến mấy quyển, trừ ăn cơm và ngủ ra thì chỉ có làm bài. Mấy đứa hay chơi đá bóng cùng đều nghĩ tôi điên rồi, thầy thì nghĩ tôi vì thi đại học nên bắt đầu liều mạng, mẹ sợ tôi bị áp lực lớn nên mỗi ngày đều nấu cho tôi các món ngon. Chỉ có tôi biết, tôi làm vậy là mong có một ngày.. mình được đứng song song cùng Đoàn Ngôn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình.

Khoai tây thuộc chòm sao cự giải, bình thường tương đối lười, nhưng nếu đã quyết tâm thì sẽ rất cố gắng để đạt được mục đích.

Chú thích:

3+x: Đây là một hình thức thi vào trường đại học, hình thức này được bắt đầu đưa vào thử nghiệm vào năm 1999. 3+X tức là: 3 môn ngữ văn, toán học, ngoại ngữ, X là một môn tự chọn. Cải cách này được thực hiện nhằm để xét rõ hơn năng lực của thí sinh. Đề ra chủ yếu là để xét năng lực cơ bản, tăng thêm tính ứng dụng và mẫu đề đa dạng, đề nhằm kiểm tra chương trình học cơ bản trên nhà trường, các kỹ năng cơ bản cần được nắm vững.. (nguồn baidu, vì tài hèn sức mọn nên không biết edit thể này đã chuẩn xác chưa ;;_____;;)

Bệnh tháng 5: là một loại bệnh tâm lý, thường diễn ra vào mùa hè, bởi vì chênh lệch giữa mong mỏi với thực tế, còn có trạng thái quan hệ không tốt, nên sinh ra chán ghét và mệt mỏi với công việc hiện tại. Đây là một căn bệnh phổ biến ở Nhật. Áp lực tâm lý, lo nghĩ nhiều, dần mất đi sự hứng thú, bi quan thất vọng, lòng tự trọng bị thương tổn.. là những biểu hiện cơ bản của bệnh này. Không phải bệnh nhân nào cũng có đủ hết các biểu hiện trên, rất nhiều người chỉ có một hoặc hai biểu hiện cơ bản, nên mức độ nghiêm trọng của từng người cũng từ đó mà sẽ khác nhau

4. Chương 3

Căn phòng chúng tôi thuê nằm ở trung tâm thành phố, giá phòng có hơi đắt đỏ, thế nhưng vị trí không tệ, gần bến xe điện ngầm, xung quanh cũng có nhiều hàng quán. Cách đây hai năm, tàu điện ngầm ở thành phố N chỉ có một tuyến, cho nên hồi còn học đại học, hay cả lúc mới đi làm, chuyển nào xe cũng rất rất

đồng. Thành phố này nhiều người lớn tuổi và phụ nữ, trình độ lên xe chiếm chỗ trước của họ mạnh mẽ như các chiến sĩ trong thời kỳ kháng chiến. Tôi cũng từng phải bon chen ở trên xe, thế nhưng trước khi vào đại học, tôi không biết một cái xe có thể chứa nhiều người như vậy. Đại học năm thứ nhất, khi ấy tôi ngại chen xe, lần nào cũng đợi xe vắng người rồi mới lên; trải qua bốn năm đại học, tinh thần chiến đấu của tôi cũng dần trở nên kiên cường bất khuất, có khi ngang ngửa các anh hùng thời kháng Nhật. Hai năm trước, tuyến số 2 bắt đầu đi vào hoạt động, chuyện đi lại của tôi và Đoàn Ngôn cũng thuận tiện hơn nhiều.

Vì hôm nay là ngày cuối tuần, tôi và Trứng muối đến Wal-Mart mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, lúc này hẳn đang ở phòng bếp làm cơm, còn tôi thì lui xuống dọn vệ sinh. Ra trường xong tôi đi làm luôn, còn Trứng muối thì ở lại làm nghiên cứu sinh. Tuy thỉnh thoảng hẳn vẫn qua phòng tôi, nhưng phần lớn thời gian hẳn đều ở ký túc, thế nên vì lễ sinh tồn, tôi phải tự lặn vào bếp. Ngày ấy, năng lực nấu nướng của tôi đạt đến thời kỳ phong độ đỉnh cao, nhưng từ lúc Trứng muối bắt đầu đi thực tập và dọn về ở cùng, hẳn liền giữ luôn vị trí đầu bếp trong nhà, còn tôi lặng lẽ thối lui khỏi giới mỹ thực, một nhà mỹ thực sáng giá đã ngã xuống. Bây giờ tay nghề của tôi đã suy giảm rồi, mỗi chuyện cho nhiều hay ít muối cũng phải cân đo đong đếm rất nhiều lần. Để tránh cảnh ăn không ngời rồi, tôi đành phải gánh mấy việc lật vật trong nhà.

Trứng muối đang bận rộn trong phòng bếp, tiếng dầu mỡ xì xèo xì xèo. Nghĩ đến chuyện kỳ thi đại học vừa kết thúc, trong lòng không khỏi hoài niệm chuyện xưa, vì vậy tôi lấy cuốn album ảnh trước kia ra nhìn. Vốn định hỏi hẳn có muốn xem cùng không, nhưng gọi vài lần đều bị tiếng dầu mỡ xì xèo trong bếp át đi nên đành thôi. Đồ của tôi trước khi vào đại học phần lớn đều để ở nhà, ngoại trừ cuốn album này. Năm thứ tư, để cho thuận tiện việc thực tập, trường không xếp tiết học, mấy tháng đầu tôi gửi hồ sơ đi khắp nơi, sau đó thì về nhà ở vào bố mẹ. Một ngày tôi thông báo với mẹ chuyện dự định ở lại thành N công tác, cả bố và mẹ tôi ngoài mặt đều không có ý kiến gì, thế nhưng tối hôm ấy tôi thấy mẹ ngồi lặng lẽ trong thư phòng xem album ảnh.

Tôi đi tới hỏi, mẹ đang làm gì thế? Mẹ nhìn vào bức hình mặt tôi khi ấy rồi bảo. “Khi ấy thật tốt nha, trẻ như vậy..”

Tôi nói: “Mẹ, con còn chưa có nếp nhăn nào mà mẹ đã chê con già rồi sao?”

“Không có đâu, bây giờ xấu hơn nhiều rồi.”

Lúc ấy tôi không khỏi kinh ngạc, da tôi bây giờ trơn nhẵn không tì vết, sao có thể đem ra so sánh với cái mặt đầy mụn xấu xí kia, không thể chấp nhận mấy lời này, tôi phản kháng. “Sao mẹ có thể nói như vậy được, mẹ mà nói ‘Trước đây đáng yêu hơn nhiều’ con còn chấp nhận, không đáng yêu nữa cũng chẳng sao, nhưng sao mẹ có thể nói con xấu hơn trước đây được, con bây giờ thanh cao thoát tục, không vương bụi trần như vậy mà...”

Mẹ nghe xong không ngại ngần mà đẩy tôi ra. “Thời buổi này không cần mấy người thoát tục đâu con!” Nói rồi lại ôm ảnh cảm thán, “Haiz... Đúng là con trai lớn không giữ được, sau này nó có vợ rồi thì cần gì mẹ nữa.”

“Vậy sau này con không cưới vợ mà ở với mẹ có được không?”

“Không được!” Đấy xem xem, phụ nữ đúng là sinh vật đầy mâu thuẫn!

Mẹ tôi chỉ than thở vậy thôi chứ cũng không nhiều chuyện, đến giờ ngủ liền về phòng, thậm chí lúc tôi sắp hành lý trở lại thành N, mẹ cũng chẳng hỏi han hay giữ lại, đương nhiên chuyện này để sau hẵng nói. Đêm ấy tôi ngồi trong phòng lật từng trang ảnh thật lâu, sau này lúc đi cũng mang cuốn album này theo cùng.

Tôi ngồi trong thư phòng lặng lẽ xem ảnh, không biết Trứng muối đã ngồi kế bên từ lúc nào. Bị giật mình, tôi liền đập vào ngực hẳn một cái. Hẳn nhìn tôi, vẻ mặt đầy vô tội. “Trời xanh có mắt, anh vô tội! Em đánh anh, Bao đại nhân phải làm chủ cho anh! Anh nấu ăn xong gọi em, em không chịu đáp, nên anh mới tới xem thế nào... Haizz, tuổi trẻ thật tốt!” Hẳn nói làm tôi quay lại xem là bức ảnh nào. Bức ảnh này chụp ở nhà tôi, hai người sẵn tay áo, mỗi người bưng một nửa quả dưa hấu. Hôm ấy vừa mới kết thúc kì thi đại học được một ngày, hôm ấy cười đến ngóc ngách.

5. Chương 4

Đoàn Ngôn tỏ tình với tôi sau khi kỳ thi đại học kết thúc được một ngày, trước đó, tôi thầm mến hắn tròn một năm.

Nếu ai từng đơn phương chắc ít nhiều cũng đã trải qua cảm giác này, có đôi khi thích một người đến không kiềm chế nổi, sẽ tỏ tình bằng bất cứ giá nào rồi đợi bị từ chối, hoặc ghen ngào tự lừa gạt bản thân mà tiếp tục làm bạn tốt. Trước khi ra quyết định chính thức, ai cũng đều lo chuyện được mất.

Hiển nhiên tôi thuộc kiểu thứ hai. Năm ấy internet chưa phát triển như bây giờ, không ai nói cho tôi biết vì sao lại có thể nảy sinh thứ tình cảm kì lạ với bạn đồng giới. Không biết phải làm thế nào, tôi sợ thứ rung động tuổi mới lớn này trở thành áp lực mà ảnh hưởng đến kỳ thi đại học nên chẳng thêm nghĩ nữa. Lớp 12, môn thể dục bị xóa bỏ, thay vào đó là giờ tự học, chúng tôi cũng ít ra ngoài đá bóng hơn, vừa hay năm này, Đoàn Ngôn bắt đầu nhổ giò, hắn bị chuyển ngồi xuống phía sau, tôi cũng mất lý do để phân tâm.

Lớp mười hai, tháng thi đầu tiên tôi lọt vào top mười của lớp, thầy giáo hoài nghi nên gọi tôi ra nói chuyện riêng, ông ấy nghĩ tôi gian lận. Mẹ tôi thể nhưng lại rất vui vẻ, kéo cả nhà đến nhà hàng ăn một bàn lớn, trước đó, hay cả khi tôi đỗ đại học cũng không được đãi ngộ như vậy. Về sau mẹ quen với việc tôi thi đạt điểm cao rồi, lại cảm thấy đó là điều đương nhiên, thấy chưa, đừng tạo thói quen cho phụ nữ.

Mấy tháng sau đó kết quả của tôi đều ổn định ở top năm, thầy giáo bắt đầu dùng ánh mắt nhìn Đoàn Ngôn để nhìn tôi. Xét theo một khía cạnh nào đó, ông thầy này cũng thật bợ đỡ. Giai đoạn ấy tôi gò ép bản thân vô cùng, lại thêm thiếu vận động, cơ thể bắt đầu suy nhược. Bình thường tim đập rất mạnh, tôi lại thường xuyên pha cà phê đậm đặc để uống, có đôi khi buồn nôn, ăn gì cũng chẳng vào. Thật ra khi ấy tôi cũng sợ, sợ một ngày mình buông lơ mà ngã xuống. Không phải tôi lo bố mẹ thương tâm hay thầy giáo thất vọng gì đó, mà tôi sợ, sợ mình không thể ở bên Đoàn Ngôn, sợ đến kỳ nghỉ mới có thể gặp hắn, nghe hắn kể những câu chuyện chưa từng được nghe qua và thêm cả những cái tên xa lạ, lúc hắn thay đổi tôi không thể ở bên mà chứng kiến, chỉ có thể đứng nhìn hắn mỗi lúc một cách xa. Rồi sau này, tôi chỉ có thể nghe tin của hắn qua lời kể vụn vặt của người khác, hay cuối cùng mối tình đầu sẽ dần bị tôi lãng quên đi...

Tôi nhớ vào một ngày thứ tư, đại khái cách kỳ thi đại học khoảng một tháng. Tiết thứ tư của buổi sáng, môn thể dục trở thành giờ tự học, thầy giáo không ở đây, trong lớp chỉ có tiếng bút trên giấy sột soạt và tiếng bấm máy tính lạch cạch. Dạy dày tôi cuộn lên, tôi quay đầu nhìn Đoàn Ngôn, hắn đang cúi đầu làm bài, trên bàn chất đầy sách và vở bài tập, tôi chỉ thấy được đỉnh đầu của hắn. Tôi định gọi hắn, thế nhưng vừa mở miệng, dịch chua liên chảy xuống, tôi chỉ biết che miệng chạy đến nhà vệ sinh. Bồn rửa tay rất cao, tôi không đứng thẳng được, chỉ có thể quỳ xuống bên cạnh cây lau nhà mà nôn.

Một lúc sau Đoàn Ngôn chạy tới, thấy tôi đang quỳ trên đất thì đỡ tôi đứng dậy.

“Ông che miệng chạy ra như thế, hết như mấy bà cô mang thai trong phim truyền hình.”

“Đến lúc này rồi mà ông... còn nói giỡn...” Nói nửa chừng người tôi lại trượt xuống.

Có lẽ Đoàn Ngôn bị tôi dọa sợ, hắn kiên quyết đưa tôi về phòng ký túc. Cấp ba tôi là học sinh ngoại trú, còn Đoàn Ngôn thì ở ký túc của trường. Có lẽ vì đỡ đi hơn khó nên hắn công tôi, ngang qua khu vực giảng dạy, ngang qua sân tập trong trường. Ở trên lưng hắn tuy tôi vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng trong lòng lại cảm thấy an toàn.

Tôi nằm trên giường của Đoàn Ngôn, hắn đặt cái chậu ở bên giường, tôi cứ một lúc lại cúi xuống nôn. Tháng năm trời đã bắt đầu nóng, thế mà người tôi lạnh run, hắn lấy nước nóng đổ vào túi chườm rồi đặt lên bụng tôi, hắn kéo ghế ngồi sát cạnh, trong tay cầm một cốc nước ấm.

“Sao bệnh ông càng ngày càng nghiêm trọng vậy, cứ như vậy nhờ ảnh hưởng tới kỳ thi thì biết làm sao bây giờ?”

“Không sao đâu, qua một lúc là đỡ.”

“Qua một lúc là đỡ là cái gì hử, càng ngày càng nghiêm trọng hơn rồi đây này, tự ông phải biết chứ! Tôi nói sao ông không chịu nghe.”

Giọng hần tuy rất bình thản, nhưng tôi lại có cảm giác như Đoàn Ngôn đang nổi giận, lúc uống cốc nước xong, tôi nói với hần. “Đừng ồn ào nữa, cho tôi nghỉ ngơi đi, ông về lớp tự học tiếp đi.” Hần ừ một tiếng, xong rồi đóng cửa phòng đi. Tôi nằm trên giường hần ôm chần, nghe được vị của nắng và mùi của hần. Lúc đưa mắt nhìn một đồng sách trên giường và cốc nước nóng hần để lại trên bàn, đột nhiên tôi lại nghĩ, có phải hần cũng đối xử với bạn gái tốt như vậy không, nghĩ đến đây, trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

Lúc tôi tỉnh dậy thì thấy Đoàn Ngôn ghé xuống bên giường ngủ, tôi không biết hần về lúc nào, cũng không rõ bây giờ là mấy giờ rồi. Tay hần nắm lấy tay tôi, tôi lặng lẽ nhìn hần. Bởi vì được chườm nóng nên tay tôi rất ấm, tay hần thì lạnh hơn. Tôi vừa khẽ gọi hần đã tỉnh lại, hần hỏi tôi đã đỡ chưa, thanh âm vô cùng ôn nhu. Có lẽ ngày ấy vì bị bệnh nên tôi trở nên yếu đuối, tôi khóc. Tôi nói thật có lỗi vì đã làm dơ chiếc gối của hần, hần vươn bàn tay kia xoa xoa trán tôi. Hần hỏi dạ dày tôi còn đau không rồi vươn tay vào chần xoa bụng cho tôi. Cảm thấy xấu hổ nên tôi nói mình đói, hần nghe thấy lại bưng bát cháo tới bên cạnh. Tôi ước, giá mà như vậy mãi thì hay biết mấy.

Ngày hôm sau, cà phê trong ngăn bàn tôi đều mất sạch, bị Đoàn Ngôn đổi thành trà xanh và mật ong. Tuy rằng tôi rất cảm động, thế nhưng tối ấy lúc làm bài tôi vẫn uống một chút cà phê. Cứ như vậy, chẳng mấy mà kỳ thi đến. Ngày thi, tôi và Đoàn Ngôn không thi cùng một địa điểm, tôi thi đúng phòng lớp mình, hần thi lại bị phân thi ở một tầng khác. Một tháng không được chăm sóc cẩn thận, đến khi môn thi cuối cùng còn hai câu, dạ dày tôi bắt đầu quặn đau.

Mấy tháng trước tôi và Trứng muối cùng ra rạp xem phim “Những năm tháng ấy”, đến cảnh Thẩm Giai Nghi trong giờ thi ôm bụng, đau tới chảy mồ hôi, Trứng muối hỏi tôi khi ấy có phải cũng đau như vậy không, tôi nói không khác là bao đâu. Hần xoa đầu tôi bảo, em chỉ biết làm cho người ta phải lo lắng, nếu em nghe lời anh thì đã chẳng đau dạ dày rồi, bốn năm học ở thành N cũng sẽ không chật vật như thế.

Quay về kỳ thi kia, hai câu ấy tôi không làm được, chuông reo tôi ngồi đợi bạn bè quay về phòng học. Mọi người so sánh đáp án, có người bắt đầu xé sách, có người thì nhảy cẫng lên hoan hô. Tôi nhớ đến hai câu mình không làm, cảm thấy mọi thứ đều kết thúc rồi, sau đó trước mắt tối sầm lại, tôi ngất.

Ngày hôm ấy Đoàn Ngôn công tôi trở về nhà, mang cả hai cái cặp nặng trĩu của hai người. Lúc tôi tỉnh lại hần đã đi rồi, mẹ ngồi bên cạnh không ngừng trách tôi chỉ khiến người người ta lo lắng, tôi nói có hai câu mình không làm xong, mẹ rộng lượng bảo, chắc là số trời rồi, dù sao con cũng cố gắng hơn trước nhiều rồi, sau đó bà ngân nga đi vào bếp. Tôi nằm trên giường nhìn trần nhà, cũng không nghĩ tới chuyện hai câu chưa làm được kia nữa, mà nằm nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong suốt hai năm vừa rồi. Ngày hôm sau Đoàn Ngôn tới thăm tôi, hần ngồi bên giường chẳng nói một lời nào, bố mẹ tôi đã đi làm, cả nhà chỉ còn lại hai chúng tôi, tiếng điều hòa vù vù và nhịp kim đồng hồ tích tắc đột nhiên vô cùng vang, tôi lo lắng không biết hần muốn làm gì. Hần nói, Khoai tây, tôi nghĩ rất lâu rồi, có một chuyện tôi cần nói với ông. Đợi mãi mà không thấy hần nói tiếp, tôi đoán có lẽ là hần thi không tốt nên không vui, tôi bắt đầu nghĩ xem có nên an ủi hần không, hay là nói với hần rằng, vừa hay tôi cũng làm bài không được.

Hần trầm trầm cất tiếng. “Tôi thích ông. Cũng không phải cái kiểu bạn bè thích nhau.”

Tôi đã từng tưởng tượng rất nhiều lần cảnh tôi hướng Đoàn Ngôn mà tỏ tình, trong tưởng tượng, hần dùng nhiều cách khác nhau để từ chối tôi. Tôi chưa từng ôm hy vọng. Lúc ấy tim tôi đập đặc biệt nhanh, cảm thấy mình như đang bay chứ chẳng phải ở trên mặt đất. Tôi sợ mình nghe lầm, sợ mọi thứ trước mắt là hư ảo, tôi ngẩn ngơ nhìn hần, nếu có một cái gương soi, có lẽ bộ dạng tôi khi ấy vô cùng ngốc nghếch, tôi chỉ muốn hần lặp lại một lần nữa để chắc chắn đây không phải là mơ. Hần nhìn tôi mãi, vẻ mặt hần khẩn trương, rồi thành chờ mong, rồi cuối cùng lại trở thành mất mát, hần nói. “Tôi nghĩ ông cũng có cảm giác giống như tôi, có lẽ tôi đã nhầm rồi... Có phải ông đang nghĩ tôi không bình thường không...”

Tôi vươn tay kéo hần, vội vội vàng vàng, khi ấy tôi thực sự không biết nên trả lời thế nào, tôi rất vui, cảm thấy mọi thứ đột nhiên thật tốt đẹp, vì vậy tôi nói. “Tôi.. vui lắm... vui chết mất...” Tôi thấy mắt hần lóe lên tia ngạc nhiên và mừng rỡ, hần hỏi, ông đồng ý rồi đúng không? Tôi không biết nên nói gì, không biết phải đối mặt với chuyện này ra sao, hai tay cứ nắm rồi lại buông.

Cuối cùng, hần ôm tôi vào lòng.

6. Chương 5

Tôi là Trương Tử Chiêu, nhà ở đường số 3, là giám sát nhân lực của một doanh nghiệp nhỏ. Vừa phải lãnh đạo cấp dưới làm việc, vừa phải làm việc của mình, tôi và mọi người bận đến sứt đầu mẻ trán, tuần này tôi bị một đồng việc chôn vùi. Trứng muối gọi điện hỏi tôi có thời gian không rồi cùng nhau ăn cơm trưa, tôi nói là đã cùng nhóm Tiểu Lâm gọi đồ ăn nhanh tới rồi, ăn xong sớm rồi còn quay lại làm việc, Trứng muối bảo thế thì để buổi tối cùng ăn vậy.

Tan làm, Trứng muối bảo tôi trực tiếp tới Kim Tiến Báo, đây được coi là nhà hàng buffet xa hoa nhất thành N.

Lúc tôi tới nhà hàng thì hần đã ở đó rồi, bữa nay hần mặc tây trang trắng thơm, so với bình thường thì chán chĩnh hơn nhiều, tôi hỏi. “Hôm nay có gì vậy, hẹn ở nơi đất thế này. Thăng chức à?”

“Không có đâu, sao nhanh như thế được.”

“Vậy thì có chuyện gì?”

“Thì cùng nhau ăn cơm không được sao.”

“Hôm nay không phải ngày phát lương, cũng không phải được thăng chức, không có chuyện gì đặc biệt thì sao lại ăn mặc như thế kia. Đúng là hồng môn yên mà! Khai thật đi, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em không?”

Trứng muối lườm tôi rồi cầm đĩa đi chọn món. Tôi còn đang đứng ngây tại chỗ, hần đã bưng mấy món tôi thích nhất về rồi. Hần cứ im lặng như vậy càng làm tôi phát hoảng, tôi nghĩ có phải hần lại bị bức hôn rồi hay không? Hay là cấp trên muốn điều hần ra nước ngoài? Tôi có một thói quen là, trong lòng càng sốt ruột thì ngoài mặt lại càng trấn tĩnh, thậm chí còn có thể cười được. Trứng muối thấy tôi như vậy liền vươn một tay qua, đẩy đầu tôi một cái.

“Lại đoán mò rồi. Anh chỉ nghĩ chúng ta đã bên nhau tám năm, bảy năm ngứa ngáy đều đã qua rồi, nên muốn kỷ niệm một chút, cảm ơn em vì nhiều năm như vậy vẫn luôn ở bên anh. Lý do này đã được chưa?”

Tôi bảo cảm động quá. Trứng muối cười cười, vậy thì em khóc đi, cũng không phải anh mất mặt. Nghe vậy tôi liền đập vào người hần, đương nhiên tôi không có dùng lực.

Mấy năm này tôi từng nghĩ rất nhiều, không biết hần thích tôi từ lúc nào, ngày ấy tỏ tình hần không nói gì, nhiều năm như vậy, mấy lần tôi thử dò hỏi cũng không thành công, hôm ấy cùng xem ảnh cũ hần cũng chẳng kể cho tôi biết. Tôi không cam lòng, nếu hần đã mời tôi đi ăn cơm với lý do này, tôi sao có thể bỏ lỡ cơ hội, úp mở đều không thành, hay là lát nữa chuốc say hần rồi tới về tra đi. Ít nhiều cũng đã ở bên nhau tám năm, rất nhiều chuyện đã nảy sinh mà tôi và hần cùng trải qua, giờ hần không chịu nói có phải nhỏ mọn quá không? Nhưng chắc bởi hôm nay là một ngày lành, nhõng nhẽo mấy câu hần liền đầu hàng, hần nói là vì tôi dạy hần bơi. Bơi? Chỉ là dạy hần bơi thôi mà, có cần cảm kích đến như vậy không? Chỉ vì thế này mà hần thích tôi?

Nghỉ hè năm lớp mười một là lúc tôi bắt đầu liêu mạng học hành, nhưng không đến mức mỗi phút mỗi giây đều ôm vở học. Học sinh trung học thích tụ tập để thư giãn, ba giờ chiều hôm đó chúng tôi rủ nhau đi bơi. Nhà tôi ở gần bờ sông, bố tôi từng là lính thủy, thế nên ông truyền cho tôi rất nhiều kỹ năng bơi đặc biệt. Có người kể lúc tôi còn bé, vừa thả xuống nước đã tự bơi được rồi! Nghỉ hè mọi người kéo nhau nhảy xuống bể bơi, chơi đặc biệt vui vẻ, thế nhưng Trứng muối lại không có ở đây. Tôi nghĩ không thể bỏ rơi người anh em tốt được, vì vậy liền gọi điện về nhà hần. Hần đồng ý ngay, lúc hần đến mới vỡ lẽ là hần không biết bơi. Mọi người nói vì tôi gọi hần tới nên phải phụ trách dạy hần.

Bước chuyển ở đây sao? Tôi nghĩ mãi không ra. Trứng muối cong môi! Nụ cười của hần đến là nham hiểm, đúng là cung thiên yết phúc hắc, thế mà trước đây tôi cứ nghĩ hần trong sáng biết bao nhiêu, ai ngờ trong lòng hần đen thui như vậy.

“Không phải lúc ấy em dạy anh bơi sao, mọi khi đá bóng, có toát mồ hôi em cũng không cởi quần áo, nên hôm ấy là lần đầu tiên anh nhìn thấy vóc dáng em, tuy mặt nhiều mụn nhưng vóc dáng em rất tốt. So với bọn con trai khác thì em trội hơi hẳn. Anh không biết có phải từ lúc đấy bắt đầu có cảm giác hay không, chỉ là lúc thấy tụi con gái vô tình hay cố ý nhìn về phía em, trong lòng lại thấy không được thoải mái: Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người có dáng đẹp bao giờ sao!” Hấn nói đến đây thì ngừng, tôi có chút nản chí. Nhìn mặt mũi hấn thế kia ai ngờ lại nông cạn vậy, mỗi thế thôi mà đã tự đổ rồi hay sao? Thế mà không nói ngay từ đầu, tôi mà biết hấn trông mặt bắt hình dong như vậy, đã chẳng thắc mắc tò mò nhiều đến thế.

Hấn đưa tay qua đây, ngón trỏ hấn ấn lên ngón trỏ tôi. Đây là một động tác đặc biệt của chúng tôi, lúc ở nơi có nhiều người không tiện thân mật, chúng tôi thường làm động tác này. Hấn ấn ngón trỏ tôi xuống, biểu tình trên mặt cũng trở nên tử tế hơn, tôi biết hấn sắp bắt đầu nói chuyện nghiêm túc, nên cũng thu nụ cười cợt nhả kia vào, chăm chú lắng nghe.

“Ừ.. đúng là anh không biết thích em từ lúc nào, nhưng cái vừa nói kia là nói thật. Lần anh phát hiện mình thực sự thích em, là cái lần bị ngã ở bể bơi ấy, chuyện này em vẫn còn nhớ. Em luôn lấy chuyện này ra để trêu anh mà, nhưng có một vài việc anh chưa từng nói với em. Anh thấy em đối xử với ai cũng tốt, nên khi ấy không biết liệu mình đã chiếm vị trí đặc biệt trong lòng em chưa. Khi ấy thực ra anh đã biết bơi rồi, chỉ định diễn một chút, nhưng không ngờ lúc ấy lại trượt chân ngã xuống bể, uống đến mấy ngụm nước liền, tay thì đập loạn nước muốn kéo em lại gần. Lúc ở trong nước anh nghe thấy em gọi tên anh, sau đó bắt đầu có phản ứng. Đây là lần đầu tiên anh có cảm giác với người khác, lúc anh ở từ từ đứng lên rồi, em cười ầm lên như gặp chuyện tiểu lâm. Anh nói là bị trật chân nên không đi được, nhưng thực chất là đứng trong nước đợi phản ứng kia lắng lại... Tối hôm ấy anh nằm trên giường, trong đầu cứ nghĩ mãi về chuyện này, nghĩ xem em có điểm gì tốt.. Có đôi khi em nhiều chuyện như mấy bà cô, mỗi lần đá bóng va nọ đụng kia đều lôi anh xuống phòng y tế; có đôi khi lại đặc biệt cố chấp, mẹ em nấu cái gì ngon cũng mang lên phòng ký túc bắt anh ăn bằng được; có đôi khi cực kỳ phiền phức, anh mới đau một chút nhức một chút mà hôm sau em đã mua một đồng thuốc đưa cho anh.. Suy nghĩ một hồi anh lại thấy mấy cái kia rõ ràng đều là ưu điểm của em, cho dù bạn gái anh cũng không vì anh mà làm nhiều như vậy. Anh thấy em bình thường luôn miệng cười, nhưng thật ra lại rất nhạy cảm, rất ưu tư, rất không có cảm giác an toàn.. nghĩ đến đây anh lại cảm thấy đau lòng. Khi đó đột nhiên hiểu, à.. ra là em vì anh mà làm nhiều như vậy, sao anh lại không chú ý, ra là anh thích em, anh cũng muốn có thể đối với em như vậy, đối xử thật tốt với em.”

Trúng muối nói một đoạn dài, tôi nằm sắp xuống bàn, sợ mọi người thấy đàn ông con trai mà khóc thì sẽ rất mất mặt. Trúng muối xoa đầu tôi, tôi có thể cảm thấy được nụ cười ôn nhu từ động tác tay nhẹ nhàng ấy. Tôi khóc đặc biệt thương tâm, nhưng trong lòng lại thấy rất thỏa mãn, sau tám năm, tôi lại được nghe hấn tỏ tình một lần nữa.

Chú thích.

– Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc.

Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có: Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!

– 7 năm ngứa ngáy:

The Seven Year Itch (Sự ngứa ngáy sau một khoảng thời gian bảy năm, gọi tắt là Bảy Năm Ngứa Ngáy) là một thành ngữ Mỹ nói về tình trạng những ông chồng. Thường thì sau bảy năm lập gia đình bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy thêm đi... ăn phở.

7. Chương 6

Đoàn Ngôn gần đây phải đi xã giao nhiều, thường thì sẽ không về nhà ăn tối. Bữa tối gần nhất mà chúng tôi ăn cùng nhau chính là lần đi ăn ở nhà hàng mừng bên nhau tám năm lần trước, nhìn lại cũng đã gần một tháng rồi. Gần đây hần về tương đối trẻ, có mấy hôm tôi ngủ rồi hần mới về. Hần học thạc sỹ xong mới ra công tác được hai ba năm, xem ra thủ trưởng rất coi trọng hần. Hần về mượn tôi cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ là cái tên khiết phích khác người này đặc biệt có nguyên tắc, không tắm xong thì nhất định không lên giường. Thế cũng chẳng nói làm gì, chỉ là hần đứng thôi cũng không xong, người cứ nghiêng nghiêng ngả ngả, càng chưa nói đến chuyện tắm; thấy hần như vậy, tôi đành phải nửa đêm lọ mọ đứng lên đỡ hần đi vào phòng tắm, vấn đề là tên này rất không an phận, cứ thích mượn rượu làm loạn, khiến tôi không khỏi hoài nghi có phải hần cố tình hay không!

Hôm nay cũng đã khuya, đang mơ màng ngủ thì nghe thấy tiếng hần mở cửa, chìa khóa phải tra đến mấy lần mới vào được ổ, nghe thấy tiếng bước chân hần đi vào phòng, tôi liền giả bộ ngủ như không hay biết. Hần nằm vắt qua bụng tôi, giống như bình thường tôi cũng hay nằm đè lên bụng hần, hần cứ luôn mồm kêu “Khoai tây, khoai tây”, mùi rượu ám lên người tôi. Còn tưởng hần định mượn rượu giải bày tâm sự, nhưng hần lại chẳng lên tiếng nữa. Tôi nghĩ hần ngủ rồi nên quay ra híp mắt nhìn, ai ngờ hần đang nhìn tôi chăm chú, khiến tôi có chút , thế là tôi liền mở to mắt, bày ra bộ mặt “Ồ thì em nhìn anh đấy, bây giờ anh thích thế nào”. Trứng muối cười cười, rồi hai tay bắt đầu sờ mó người tôi, tôi phát cáu với tên này, mắng: “Anh lại lên cơn động dục à? Sao không đi tắm đi?” Hần cười khanh khách, sau đó lúi lúi kéo tôi vào phòng tắm, nói là muốn tắm cùng nhau. Tôi đương nhiên không chịu, có ai một đêm tắm hai lần không! Hần cũng chẳng nói chẳng rằng mà đè tôi lên tường bắt đầu giở trò, hai chân tôi mềm nhũn, cái nơi không nên cứng cũng đã cứng, không còn cách nào, tôi đành phải để hần lôi vào phòng tắm, thế là lịch sử lại được lặp lại.

Nói đến lần đầu tiên của chúng tôi, thật ra hồi đấy còn rất ngốc. Khi ấy kỳ thi đại học mới vừa kết thúc, được nghỉ đến ba tháng, lại vừa biết người kia cũng thích mình, cặp đôi nào mới yêu mà chẳng muốn dính lấy nhau, thế là để che mắt mọi người, chúng tôi kéo nhau đi du lịch ở Lhasa.

Khi đó Tây Tạng còn chưa nóng như bây giờ, nơi xứ người không quá nhiều người đeo ba lô đi du lịch như chúng tôi. Ngày ấy đường sắt Thanh Tạng còn chưa có mở rộng, phải chuyển xe nhiều lần mới tới Lhasa, lúc đến nơi thì trời cũng đã ngã tối. Phòng đôi của chúng tôi chỉ có hai chiếc giường, một cái bàn gỗ và một phòng tắm, kém khách sạn nhiều lắm, nhưng cả hai cũng chẳng để ý. Tôi và hần ăn cơm tối ở trong nhà nghỉ ấy, sau đó trở về phòng, đêm đầu tiên không có gì phát sinh, bởi vì đêm ấy Trứng muối bị ốm.

Sáng hôm sau tỉnh lại thì Trứng muối đã đỡ hơn rồi, tôi cũng yên tâm hơn nhiều. Thế nhưng lúc hần tỉnh dậy thấy tôi và hần nằm cùng một chỗ thì có chút ngạc nhiên, hần nói tôi nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của, tôi bảo rõ ràng là hần kéo tay tôi không cho đi mà. Hần không nói gì nhìn tôi, tôi cũng chẳng ngại mà nhìn hần. Nhiều năm sau tôi và hần cùng nhau xem ‘First love’, khi ấy tôi không khỏi xúc động, biết ‘Người mình thích cũng thích mình’ là cảm giác hạnh phúc đến vô cùng. Quay lại với buổi sáng ngày hôm ấy, hôm ấy sau khi cảm thán mối nhân duyên kì lạ của hai đứa, tôi thử to gan làm một chuyện – tôi hôn môi hần.

Ban đầu tôi chỉ khẽ chạm một cái, còn sợ Trứng muối chê bai mình, không ngờ hần lại nhìn tôi ngạc nhiên nói: Hóa ra hôn môi có cảm giác này! Đến lúc ấy tôi mới biết, hóa ra khi hần cùng bạn gái kết giao còn chưa có hôn môi, khi ấy trong lòng không khỏi thỏa mãn, thế là tôi dựa vào người hần, theo bản năng mà bắt đầu hôn sâu. Trứng muối ôm tôi rất chặt, thế nên, hai thanh niên mới lớn không tránh khỏi chuyện mà đứa con trai nào cũng gặp mỗi sáng. Hai đứa tôi nhìn nhau, Trứng muối nói, anh có thể sờ một cái được không. Tôi đoán có lẽ lúc ấy mặt mình đỏ đến độ có thể tích ra máu, nhưng tôi vẫn gật đầu. Hôm ấy chúng tôi phóng ra trong tay đối phương, lúc tắm Trứng muối ôm tôi khàn giọng nói: Em là của anh.

Sáng hôm ấy, chúng tôi theo bà chủ nhà nghỉ đi đến đền Jokhang, Trứng muối lớn lên có hơi đen, nên được rất nhiều người ở đây mến, mấy bác gái ở đó nhiệt tình chúc hần khỏe mạnh hạnh phúc, còn có một bác gái đưa cho hần một ít tiền, bà chủ nhà nghỉ giải thích, làm như vậy có ý nghĩa là chúc phúc, hần đưa “chúc phúc” chia cho tôi một nửa. Sau đó chúng tôi đi uống trà ngọt, đi dạo ở Barkhor. Vì không đi theo đoàn

nên không phải lo chuyện thời gian, tôi và hấn cứ thong thả mà đi như vậy. Tối ấy, cả hai ghép hai cái giường đơn lại thành một giường lớn, cùng giải quyết cho nhau, cùng ôm nhau ngủ.

Khi đó tôi và hấn không có khái niệm 0 và 1, cả hai cùng từng thích con gái, nhưng không có kinh nghiệm gì, nói đúng hơn là ngoại trừ đối phương ra thì chưa từng thích người đồng giới nào cả, cho nên cả hai đều khẳng định mình không phải là cái 0 kia. Tôi và hấn chỉ mới tìm xem qua tài liệu chứ chưa từng thử, cho nên chuyện ai là 1 trở thành vấn đề hết sức phức tạp, từng tranh cãi kịch liệt, cũng không thiếu những lần dùng vũ lực để đấu tranh, cuối cùng cả hai quyết định mỗi người làm một lần. Nhưng trên thực tế, bởi vì yêu đối phương, chỉ cần là người kia là được, chuyện ai 0 ai 1 cũng không quan trọng nữa. Đương nhiên đến giờ tôi vẫn còn có chút xấu hổ, bởi vì tôi làm 0 tương đối nhiều.

Năm ngoái Trứng muối theo lãnh đạo đi công tác ở Tây Tạng, lúc có thời gian rảnh, hấn tìm tới nhà nghỉ bình dân ngày ấy. Nhà nghỉ năm ấy bây giờ đã lớn gấp đôi, cơ sở vật chất bên trong cũng khá hơn nhiều. Trà ngọt đã được tăng giá lên, Barkhor chật ních đầy du khách, hấn cũng đến đền Jokhang, nhưng không gặp được bác gái “chúc phúc” năm ấy. Thế nhưng hấn nhìn thấy bà chủ nhiệt tình ngày xưa, bà ấy thì đã quên hấn rồi, hấn nói nhiều năm trước cùng vợ mình đi tuần trăng mật và đã ở lại đây, còn xin chụp ảnh cùng bà ấy. Lúc hấn đưa ảnh cho tôi xem, tôi bất mãn hỏi, em là vợ của anh từ lúc nào?

Hấn cười bảo: Có rất nhiều chuyện đã thay đổi, tỷ như nhà nghỉ trở nên lớn và có nhiều người hơn, bà chủ nói tiếng phổ thông cũng tốt hơn trước; nhưng cũng có những việc vẫn cứ vẹn nguyên, trà ngọt uống vẫn rất ngon, bà chủ nhà nghỉ vẫn rất nhiệt tình. Giống như nhiều năm như vậy, tôi và hấn vẫn ở cạnh bên nhau, ban đầu là như vậy, hiện tại là như vậy, sau này cũng sẽ là như vậy. Em cũng biết cả đời này anh không thể lấy vợ, nhưng em là người bạn đời mà anh chọn, trong mắt anh, anh đã sớm nhận định em là vợ của mình, trước đây, hay cả sau này, cũng sẽ không thay đổi.

Những lời này, tôi vẫn luôn nhớ kỹ, một chữ cũng không quên.

Bộ này edit khó quá huhu ;_____; có lỗi gì mọi người cứ nhắc mình nha ;v;

Chú thích.

Phim Frist love: là một bộ phim Thái, còn được biết với tên Crazy Little Thing Called Love. Đây là một bộ phim tình cảm lãng mạn nhưng cũng không kém phần dí dỏm hài hước. Bộ phim kể về tình yêu trong con mắt của những người trẻ tuổi, những người lần đầu tiên được trải nghiệm nó, và nó đã ảnh hưởng cũng như truyền cảm hứng đến cuộc sống của họ như thế nào. (Nguồn wiki, dịch tạm ;v;)

(Phim này có anh Mario Maurer đẹp trai, chắc nhiều bạn cũng biết anh này ;v;)

Lhasa: là một khu (quận) của địa cấp thị Lhasa, Khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc Quận bao gồm khu đô thị của Lhasa và các vùng phụ cận với tổng diện tích 525 kilômét vuông (203 sq mi) và dân số năm 2003 là 150.000 người.

Jokhang: Chùa Đại Chiêu, Đại chiêu tự là ngôi chùa theo Phật giáo Mật Tông Tạng truyền nằm trong trung tâm phố cổ Lhasa, nằm trong danh sách di sản thế giới của UNESCO từ năm 2000 thuộc Lhasa, là một ngôi chùa nổi tiếng ở Barkhor. Chùa nằm trên đường Bát Giác Nhai (Barkhor) – lấy Đại Chiêu tự làm trung tâm.

8. Chương 7

Hôm nay Đoàn Ngôn ăn cơm ở nhà, hấn nấu cơm tôi rửa bát, sau đó ra ngoài đi dạo, về nhà thì mỗi người ôm một laptop để chơi game, giống như mọi khi. Đang yên tĩnh thì điện thoại hấn bỗng nhiên đổ chuông, Đoàn Ngôn nhìn màn hình, nét mặt trở nên nghiêm túc rồi cầm nó từ từ đi ra ban công. Hấn nhận điện thoại rất nhanh, tôi còn chưa đánh boss xong hấn đã quay trở lại, ban nãy đứng bên ban công, ngoại trừ “Dạ” ra hấn cũng chẳng nói gì, cúp máy xong thì trở về phòng, tựa đầu bên vai tôi không nói lời nào. Hấn gọi “Tử Chiêu”, cái kiểu gọi tên này rất nghiêm túc, tôi nghĩ chắc có chuyện quan trọng nên đành tắt trò

chơi, lúc out khỏi game, mọi người trong tổ đội gấp đến độ chẳng buồn chơi. Tôi vờ vờ vai Đoàn Ngôn tỏ vẻ thoải mái, nhịp thở hắt nặng nề, đợi đến lúc khôi phục ổn định rồi, hắt nói: Mẹ anh ngày mai muốn tới.

Tôi nghĩ, chuyện gì cần tới cũng phải tới.

Vòng tròn tình yêu này thật ra rất dễ vỡ, chỉ cần một bên không kiên định, hoặc ngờ vực vô căn cứ cũng có thể dẫn đến ly biệt. Nói chúng tôi chưa bao giờ cãi nhau, điều đấy là không thể, không nói đến mấy trận cãi lớn cãi nhỏ, chúng tôi đã từng phải xa nhau một năm. Một năm ấy tôi không làm việc đến phát điên thì cũng vào hộp đêm phóng túng, không biết nên ở một mình như thế nào, mà Trứng muối cũng chịu áp lực không kém, một năm ấy, cả hai đều cho rằng đối phương... đã không còn cần mình nữa.

Trứng muối học thạc sĩ năm thứ hai, khi ấy đi thực tập là chủ yếu. Cha Đoàn Ngôn muốn hắt trở về nhà, ở chỗ người quen làm thực tập, chờ tốt nghiệp xong rồi trực tiếp chuyển lên làm chính thức luôn, như vậy sẽ không phải sống xa gia đình. Hắt lấy cớ “trường học đã sắp xếp nơi thực tập” để từ chối. Trước lúc tốt nghiệp, Đoàn Ngôn đi phỏng vấn ở rất nhiều công ty, thế nhưng cứ làm được hai ba ngày thì xin từ chức. Khi thì bởi công ty kia không có không gian cho hắt phát triển, khi thì bởi hắt nghĩ vị trí kia không phù hợp với mình. Tôi khi ấy đã ra ngoài công tác được hai năm, thấy vậy thì nhắc hắt không nên nói như rồng leo, làm như mèo mửa. (tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp)

Ngày đó chúng tôi tranh cãi rất kịch liệt, đương lúc tranh cãi còn chưa đâu vào đâu thì mẹ Đoàn Ngôn gọi điện tới, nói là ba hắt nhập viện rồi. Tôi vừa tức giận vừa giúp hắt thu xếp hành lý, hắt thì lên mạng ngồi tìm chuyến tàu sớm nhất. Hôm sau tiễn hắt ra ga tàu, tận lúc hắt lên xe cả hai vẫn chẳng nói năng gì. Tôi vẫn nghĩ lần này cũng chỉ là một trận cãi nhau bình thường thôi, chờ cha hắt khá hơn rồi hắt sẽ quay trở về, nếu vẫn không được tự nhiên thì cùng lắm đánh nhau một trận rồi làm lành, nhưng lần này hắt đi, không nghĩ chúng tôi lại chia tay.

Sức khỏe cha Đoàn Ngôn thật ra cũng không nghiêm trọng như mẹ hắt miêu tả, chỉ là nhớ con trai nên mượn cớ gọi về mà thôi. Nhưng bởi vài biến cố nhỏ mà câu chuyện trở nên phức tạp. Trứng muối về nhà hai ngày đầu, vì phải chăm sóc cha nên không thể gửi tin nhắn cho tôi, tôi ở bên này sợ hắt không để ý nhưng cũng không dám chủ động liên hệ. Qua hai ngày tôi bắt đầu nghĩ, có phải hắt vẫn còn tức giận không, rồi cứ nhắn nài chờ đối phương chủ động liên hệ trước, không nghĩ người kia cũng nghĩ giống như mình. Cả hai đều chỉ là người thường, suy nghĩ cũng rất giản đơn, một tuần cứ như vậy mà trôi qua trong im lặng.

Cha Đoàn Ngôn thấy con mình về thì bình phục rất nhanh, một hai ngày là đã có thể ra viện rồi. Trong lúc ở nhà giúp cha dưỡng bệnh, Đoàn Ngôn không nhắc tới chuyện muốn ở lại thành N công tác. Trên đời này có rất nhiều chuyện trùng hợp, tỷ như cha hắt nằm viện hai ngày thì vừa hay gặp lại một người bạn cũ, tỷ như người bạn cũ ấy vừa hay có một đứa con gái vẫn đang độc thân, cũng lúc này thì điện thoại của Trứng muối lại chết máy, tôi không nhận được gọi qua lại chẳng thể liên lạc được; rồi thì một người bạn cũ nghe tin Trứng muối muốn kết hôn thì kể cho tôi chứ không phải là ai khác. Ông trời sợ nhiều đây còn chưa đủ, còn để đúng hôm tôi nhận lời mời cùng đồng nghiệp đi nhậu thì Trứng muối lại mượn cớ trở về thành N, tửu lượng tôi vốn rất tốt như vì khổ sở trong lòng mà uống say, tôi cùng một người phụ nữ xa lạ đứng dưới lầu hôn môi, đúng lúc Trứng muối đứng bên cửa sổ nhìn thấy.

Có rất nhiều chuyện cần phải giải thích cho nhau nghe... nhưng chúng tôi đều đợi người kia giải thích trước.

Trứng muối xách hành lý của mình đi. Lúc say rượu tỉnh lại, tôi ngồi nhìn một bên tủ quần áo trống rỗng thật lâu. Tôi không nhớ đã có chuyện gì xảy ra, thế nhưng nửa bên tủ trống rỗng đã tuyên cáo rằng tôi đã bị từ bỏ. Ở một khía cạnh nào đó, thật ra tôi cũng rất hèn nhát, không đủ dũng khí để gọi cho hắt hỏi vì sao, cứ như vậy lặng lẽ đợi vết thương trong lòng lành xuống. Nửa năm tiếp theo, tôi và hắt không liên hệ với nhau một lần nào, chỉ biết về đối phương qua vài mẩu chuyện vụn vặt mà mấy người bạn cũ kể lại, hắt tốt nghiệp xong hình như tìm được công việc tốt lắm, cô gái kia cũng không tồi, hai bên cha mẹ đều rất hài lòng, sang năm sau hắt sẽ đính hôn.

Mùa đông năm ấy rất lạnh, tôi mua cà phê chất đầy tủ bếp, ngày nào cũng uống liên tục. Cafein trong người khiến cả đêm thức trắng chẳng ngủ được, ban ngày tôi điên cuồng công tác, tối đến lại phóng túng nơi hộp đêm. Nửa năm ấy tôi chỉ nhận được duy nhất một tin nhắn từ Trứng muối, là đêm trước ngày đính hôn hắt gửi cho tôi: Mai anh sẽ đính hôn. Tôi xóa cái tin nhắn kia đi, tắt điện thoại và máy tính, xuống dưới lầu mua rất nhiều bia, ngồi trên sofa uống hết lon này đến lon khác, lớn tiếng khóc như một đứa

con gái. Tôi không khó chịu, chỉ là cảm thấy tiếc nuối, mối tình đầu sáu năm, kết thúc xong cũng chẳng có một câu ‘Hẹn gặp lại’.

Sáng hôm sau tỉnh lại thì đã trễ rồi, tôi gọi điện cho cấp trên xin nghỉ. Lặng lẽ thu thập lại nhà cửa, lặng lẽ đánh răng, nhìn mình trong gương rồi lặng lẽ cười. Đi đến siêu thị mua cho mình một bộ quần áo mới, vào cửa hàng thay đổi sim điện thoại. Tôi bắt đầu trở lại cuộc sống bình thường và không có Đoàn Ngôn bên cạnh. Muốn ăn cơm thì mua nguyên liệu về nấu, không muốn ăn thì đi ra hàng, không tăng ca sẽ đến đại học N đi dạo một chút, tùy tiện tìm một băng ghế rồi ngồi xuống nhìn lũ trẻ.

Ngày thường hay cuối tuần đều rất bận rộn, cứ như vậy nửa năm nữa lại trôi qua. Mẹ gọi điện nhắc tôi hôm ấy là sinh nhật mình, điện thoại cũng liên tục nhận được tin chúc mừng sinh nhật, tôi cầm điện thoại chờ mãi chờ mãi, mới nhớ ra Đoàn Ngôn không biết số mới của mình. Sinh nhật trước đó Trứng muối vẫn còn ở bên cạnh tôi, cuối tuần ấy, chúng tôi ra công viên tản bộ, thế nhưng nóng quá nên đành quay về nhà. Vừa hay sinh nhật này cũng là cuối tuần, tôi không biết làm gì, ngồi nhà lên mạng tới lúc trời ngả tối, sau đó thay quần áo và đi tới quán bar. Đã nửa năm rồi tôi không quay lại nơi này, nhưng vì là sinh nhật mình nên tôi quyết định phóng túng một tối. Trong bar không thiếu những cô gái chủ động dán tới, trước đó, tôi chưa từng đưa bất cứ người nào về nhà, giường của tôi và Trứng muối không thể có mùi người khác, thế nhưng hôm ấy tôi nghĩ, mình không cần phải đợi nữa.

Lúc vào nhà bật đèn, tôi còn nghĩ mình gặp ảo giác. Tôi thấy Đoàn Ngôn ngủ trên sofa, hắn co người nằm trên chiếc sofa không mấy lớn. Không biết bởi vì đèn quá sáng, hay là bởi tiếng cô gái kia hỏi tôi có muốn bắt đầu luôn không, Đoàn Ngôn tỉnh lại. Hắn ngồi dậy, dùng ánh mắt phần nộ nhìn qua đây, tôi không khỏi chột dạ, bị hấn bắt gặp cảnh mình đưa phụ nữ về nhà. Nhưng rồi sao, hấn có lẽ đã là chồng người ta rồi, thậm chí có khi đã lên đến chức cha nữa, tôi kéo cô gái kia đi vào phòng trong. Cho tới bây giờ, bên nhau tám năm, nhưng đó là lần duy nhất Đoàn Ngôn nổi cơn thịnh nộ. Hấn xông tới giật tay tôi khỏi tay cô gái kia, đẩy cô ta ra khỏi cửa rồi xoay người kéo tôi vào phòng, quần áo trên người tôi bị hấn xé rách.

Đêm ấy hấn rất điên cuồng, rất không có tiết chế. Tôi không biết chúng tôi làm bao nhiêu lần, không có khúc dạo đầu, cũng chẳng có bôi trơn, trên da giường màu máu tôi đỏ sẫm. Tôi rất đau, đã lâu rồi chúng tôi không làm, trong đầu trở nên trống rỗng. Đoàn Ngôn vừa đưa đẩy vừa rơi nước mắt, nước mắt nường theo từng nhịp đẩy đưa mà rơi xuống người tôi. Hôm sau tôi đứng dậy đi vào phòng tắm, quỳ xuống sàn nhà, nước trên vòi hoa sen chảy xuống người, tôi nhắm mắt lại, cố nén khóc. Nếu anh đã có gia đình rồi sao còn động vào tôi.

Chúng tôi cũng không phải cặp đôi nam nữ bình thường, không có khóc nháo cũng chẳng có dỗ dành, sau chuyện này cả hai quyết định dùng năm đám để giải quyết, cũng không phải mấy cái đám thương đám yêu thông thường, mà là đem hết phần nộ trong lòng ra, dùng hết sức mình để đánh vào người kia, đánh đến khi đối phương mặt mũi bầm dập, sau đó mới tỉnh táo ngồi lại, vừa bôi thuốc lên vết thương vừa giải thích hết thấy.

Có lẽ so với mấy bộ phim truyền hình cầu huyết thì cũng chẳng kém là bao. Kỳ thực Đoàn Ngôn không đính hôn, trước đêm đính hôn hấn come out với người trong nhà; đêm ấy hấn bị bố đánh một trận, sau đó phải đi tới nhà gái nhận lỗi, còn phải gọi điện thông báo tới từng vị khách mời. Tuy rằng hấn biết tôi sẽ không trả lời, nhưng vẫn gửi tin nhắn đến để xem phản ứng của tôi thế nào. Vốn nghĩ sang ngày hôm sau có thể quay trở về dỗ dành tôi, nhưng không ngờ lại bị nhốt trong nhà nửa năm. Bố mẹ Đoàn Ngôn không ngừng làm công tác tư tưởng cho hấn; Đoàn Ngôn vốn là một người lý trí, hấn kể hết chuyện hai chúng tôi bên nhau, trải qua không ít trắc trở gian nan như thế nào cho cha mẹ nghe, cả hai không khỏi bùi ngùi.

Cuối cùng, cha hấn nói. Con đi đi. Một năm này, Đoàn Ngôn cũng không về nhà một lần nào.

9. Chương 8

Như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than – đó là tâm trạng của tôi ở thời điểm hiện tại.

Tôi nói với Trứng muối, hay là hôm nay để tôi tránh đi đâu đó đi, hoặc là hấn đưa mẹ đi ra ngoài ăn một chuyến cũng được. Thế nhưng hấn lại nói mẹ hấn tới đây là bởi muốn gặp tôi, thiếu chút nữa tôi bị sặc nước bọt. Hiện giờ mẹ hấn đang ngồi trước mặt, tôi cầm đĩa nhìn một bàn toàn món mình thích ăn nhưng lại không dám động đĩa. Chợt nhớ gần đây TV vẫn hay chiếu một đoạn quảng cáo thế này: “Anh có nhà sao? Anh có xe sao? Thế rốt cuộc anh có cái gì?” Người đàn ông kia lắc đầu, rồi cô gái trong màn hình nói: “Con có tin vui.” Mấy hôm trước tôi kéo Trứng muối ra cùng xem quảng cáo này, tôi bảo, hay là để em về come out với gia đình, nếu bố mẹ không đồng ý thì anh nói anh đã có tin vui. Kết quả người phải gặp gia trưởng lại là tôi, tôi không khỏi hoài nghi có phải bạn Đoàn đang muốn trả đĩa hay không. Mẹ Đoàn Ngôn ngồi đối diện tôi, so với đoạn quảng cáo trong TV kia thì không khác là mấy, thế nhưng vấn đề không phải là tôi có xe hay có nhà hay không, vấn đề là tôi là đàn ông, không thể nói với dì ấy rằng: Bọn cháu gạo đã nấu thành cơm rồi, dì nói xem bây giờ phải làm sao.

Mẹ hấn so với ngày trước thì gầy hơn nhiều, trước kia mẹ hấn đậm người, thoát trông rất có khí thế, khiến đám bọn tôi mỗi lần muốn rủ Trứng muối ra ngoài chơi, đĩa này đùn đẩy cho đĩa kia không dám gõ cửa. Hiện tại dì ấy gầy như vậy, không còn vẻ uy nghiêm như ngày trước, không biết là do tuổi tác hay do mấy năm này bị chuyện của hai đứa tôi làm cho suy nghĩ nhiều. Bầu không khí cứng nhắc, cả hai mẹ con hấn đều ngồi rất nghiêm chỉnh, làm tôi cầm đĩa có chút xấu hổ, đang định buông đĩa thì mẹ Đoàn Ngôn nói: “Ăn cơm đi, có gì để ăn xong rồi hấn nói, đừng vì mẹ tới mà khó chịu.” Sau đó dì gấp cho tôi một ít rau. Tôi đột nhiên nhớ tới mẹ mình, mỗi lần tôi cùng bà cãi nhau, bà vừa tức giận vừa cắn răng nói “Để lát nữa mẹ tính sổ với mày!” sau đó gấp món tôi thích ăn nhất vào bát. Hình như người làm mẹ nào cũng vậy, tôi còn chưa nói chuyện với bố mẹ mình, tôi nghĩ, nếu mẹ mà biết, phỏng chừng tôi cũng chẳng khác Trứng muối là mấy, cũng sẽ bị bố đánh một trận, sau đó sẽ bị nhốt ở trong nhà, mẹ khóc mong tôi cải tà quy chính, ngày ngày lo lắng xem tôi có quay đầu lại hay không. Nghĩ đến đây, trong lòng có chút khổ sở.

Cơm nước xong tôi đi lấy nước hoa quả, ba người ngồi ở phòng khách không nói gì, TV mở ra cũng chẳng ai xem. Mẹ Đoàn Ngôn cất tiếng trước. “Sau này hai đứa định thế nào?” Trứng muối trầm mặc, tôi khe khẽ lắc đầu. Dì lại hỏi: “Đã nói với người trong nhà chưa?”, tôi lại tiếp tục lắc đầu. Nói đến đây dì thở dài. “Mấy đứa nhỏ này, lúc nào cũng nghĩ mình đã lớn, mình đã có thể làm chủ mọi chuyện, nhưng trong mắt cha mẹ thì có lớn đến mấy vẫn chỉ là con trẻ mà thôi. Thời đại bây giờ không giống như trước đây nữa, cũng chẳng trông đợi mấy đứa chuyện nói dối tông đường gì cả. Dì và bố Đoàn Ngôn cũng có lương hưu, không cần hai đứa phải chiếu cố, chúng ta lo là lo các con sau này ra ngoài xã hội... Đừng nghĩ xã hội bây giờ đã thoáng hơn rồi, không đâu con, áp lực vẫn còn lớn lắm. Các con cũng đừng chê chúng ta người già bảo thủ, dù sao xã hội bây giờ vẫn còn chưa cởi mở, hiện tại mới hai mươi mấy tuổi còn không sao, chờ đến khi hai đứa ba mươi bốn mươi mà vẫn chưa kết hôn sinh con xem, hai người đàn ông ở chung một chỗ, người khác nhất định sẽ nhìn vào mà bàn tán.”

Tôi nhìn mẹ Đoàn Ngôn, lời dì nói tôi chẳng thể cãi lại, dì nói rất đúng. Nhiều năm như vậy, hấn dì cũng đã cố gắng thuyết phục bản thân, thuyết phục cha Đoàn Ngôn rồi. Hai năm này tuy họ không cho Trứng muối trở về, nhưng bình thường dì vẫn sẽ gọi điện hỏi thăm chúng tôi. Tôi nói với dì. “Dì à, lời dì nói chúng con đều hiểu. Con chỉ muốn, nhân lúc mình còn trẻ, có thể cùng người mình yêu ở cạnh nhau, làm những điều mà mình muốn. Bọn con định đợi đến lúc thích hợp rồi sẽ gặp chú để thưa chuyện, mong chú có thể hiểu được. Con cũng không biết bọn con có thể kiên trì được bao lâu, nhưng chỉ ít cho đến lúc này, con và anh ấy vẫn còn yêu nhau. Trên đời này có rất nhiều cặp đôi từng bị chia rẽ, sau đó cả đời không buông bỏ được. Con chỉ muốn con và Đoàn Ngôn có thể thuận theo tự nhiên, có lẽ một ngày nào đó, con và anh ấy thấy đoạn tình cảm này không thể tiếp tục được, sau đó sẽ kết hôn sinh con, cũng không còn nhớ thương người kia nữa.”

Mẹ Đoàn Ngôn nghe xong thở dài, xoa xoa đầu tôi nói. “Thật tâm như vậy, dì cũng không biết nên vui hay nên buồn đây. Tiểu Chiêu à, đến giờ dì vẫn rất thích con, con và Ngôn Ngôn cũng coi như cùng nhau lớn lên, nhiều năm như vậy dì đã sớm quen, coi con như chính con đẻ mình. Nói thật, lúc dì nghe Ngôn Ngôn bảo ở cùng với con, trong lòng dì cũng có chút nhẹ nhõm, dù sao cũng biết con từ nhỏ đến lớn, dì biết con là một đứa trẻ ngoan. Con cùng với Đoàn Ngôn nhà dì, tuy lời chúc phúc thật khó nói, nhưng dì cũng mong hai đứa có thể hòa hợp. Cha Ngôn Ngôn không cần phải quan tâm đâu, dù gì cũng là con trai mình, khi nào thì về ăn một bữa cơm đi, tuy ông ấy không nói nhưng trong lòng vẫn rất nhớ con.” Đoàn Ngôn tỏ vẻ thờ ơ, ngồi bên cạnh cầm chiếc điều khiển từ xa, nhưng mũi đã sớm hồng hồng, mắt cũng mờ hơi sương, bàn tay nắm điều khiển rất chặt. Tôi đưa tay qua an ủi hấn, mẹ Đoàn Ngôn thì vỗ đầu hai đứa tôi.

Mẹ Đoàn Ngôn nán lại thành N ở mấy ngày, Trứng muối định nhân mấy ngày đưa mẹ đi khắp nơi. Ngày đầu tiên hai người đi xem cảnh gì đó, sang đến ngày thứ hai thì mẹ Đoàn Ngôn kêu ngoài trời nóng quá nên lôi hẳn vào siêu thị. Ngày thứ ba thấy Trứng muối không có chút tích cực nào, dì liền đuổi hẳn về đi làm. Trứng muối cũng thoát cảnh bồi mẹ đi dạo phố, đưa cho mẹ thẻ của mình tỏ vẻ hiếu thuận. Mấy ngày này là hạnh phúc nhất, mỗi lần tan làm về nhà đều thấy mẹ Đoàn Ngôn làm một bàn cơm ngon, làm tôi nhớ lại trước đây từng qua nhà Trứng muối ăn, mùi vị vẫn ngon như khi ấy.

Ngày hôm nay mẹ Đoàn Ngôn phải về, trước khi lên xe dì nói với Đoàn Ngôn: Đừng để ý ba con, ông ấy nhớ con lắm, nhớ về nhà đây. Về đến nhà, Trứng muối ôm tôi khóc thật lâu, đã lâu rồi tôi không thấy hẳn khóc như vậy, ủy khuất mấy năm trời rốt cuộc vỡ òa, trong lòng hẳn cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Vậy còn tôi thì sao?

Có lẽ tôi cũng nên về nhà cùng mọi người nói chuyện một chút.

10. Chương 9

Gần đây công ty mới tuyển nhân viên, vội vã đăng thông tin, sau đó tổ chức phỏng vấn, cuối cùng tôi cũng có chút thời gian để nghỉ ngơi. Chiều nay phải ra ngoài gặp khách hàng, thảo luận xong xuôi đã đến ba giờ, ngoài trời nóng như đổ lửa, cảm tưởng như đem cái chậu nước hắt ra đường một cái, trong nháy mắt nước liền bốc hơi luôn. Mặt đường nóng ran, lòng bàn chân cũng nóng lên, người như sắp bị quay chín, đột nhiên tôi muốn trốn việc một tí, đi ra Starbucks gọi cho mình một ly cà phê.

Starbucks và KFC ở thành N có chung một đặc điểm, đó là phần đông khách ngồi đều là sinh viên, đi dạo phố xong vào đây buôn đủ thứ chuyện. Nhất là mấy ngày nóng như hôm nay, có không ít người đến là để ngồi điều hòa. Trong không gian ấm ỉ như vậy, vẫn có người mở sách ra đọc, không biết liệu có đọc vào đầu nổi không hay chỉ là giả bộ. Tôi ngồi bên cửa sổ uống latte, vừa lách sang một bên liền thấy một cô bé nhỏ, làn da trắng hồng, mắt tròn trong veo, vẻ mặt có chút mỏng lung, cô bé đang gặm một nửa cái bánh mì, bên miệng đều là vụn bánh. Tôi thấy cô bé con rất dễ thương, liền vươn tay gạt vụn bánh bên cái miệng nhỏ, bé con hướng tôi cười đầy ngọt ngào, hai mắt lấp lánh cong cong. Sát Starbucks là tiệm Breadtalk, đằng bên kia có một người đàn ông gọi với sang: “Tiểu Bát Điểm, ba ba còn chưa trả tiền đâu, mau qua đây.” Cô bé con cầm chiếc bánh mì lật đặt chạy tới. Tôi đưa mắt nhìn sang, người đàn ông kia cúi đầu nói với bé con mấy câu, sau đó cũng ngẩng đầu nhìn qua bên này, lúc hai mắt chạm nhau, chúng tôi đều cong môi mỉm cười.

Lão Đường mua cho Đường Tiểu Điểm một tách chocolate nóng, chúng tôi ngồi bàn tròn, Đường Tiểu Điểm kéo ghế qua chỗ tôi, ngồi xuống xong thì phỉu phỉu cái váy nhỏ, cầm chiếc bánh mới mua tiếp tục ăn, lúc bên mép dính chocolate thì ngẩng lên chờ tôi lau cho bé. Lão Đường nhìn tôi cười haha, bảo: “Ừ, xem ra ông vẫn sát gái lắm! Đến Tiểu Bát Điểm nhà tôi cũng chẳng thoát nổi tay ông.” Tụi tôi nhìn nhau cười. Đường Lăng là bạn cùng phòng với tôi hồi học đại học, là trai Thanh Đảo điển hình. Anh em phòng chúng tôi rất thân nhau, là phòng ảm ỉ nhất trong dãy ký túc xá nam hồi ấy, ban ngày không học ban đêm chẳng ngủ. Sau khi tốt nghiệp, lão Đường cùng bạn gái ở lại thành N tìm công việc, bình thường chúng tôi vẫn hay gọi điện buôn chuyện nói nhảm chút ít, nhưng không có thời gian để gặp mặt.

Tôi nhìn Đường Tiểu Điểm bảo. “Tiểu Bát Điểm đã lớn thế này rồi, lần trước chú đến thăm con, lúc ấy con mới sinh, bé tí xíu à!” Cô bé con không nói lời nào, nhìn tôi cười tươi, hai mắt cong cong như hai vầng trăng sáng.

“Hai ông vẫn ở với nhau sao?”

“Ừ, vẫn như vậy.”

“Nhiều năm như vậy, thật không dễ dàng gì.”

“Ông cũng đâu có khác, theo đuổi mẹ con bé đến khổ, còn phải giữ cô ấy ở lại đây.”

“Ôi dào, cũng chẳng thể nói ai khó, ai khổ hơn ai, đều theo đuổi điều mình muốn mà!”

Hai chúng tôi cười cười, ngầm hiểu ý.

Nhớ ngày đầu năm nhất tới trường báo danh, lão Đường ôm bao lớn bao nhỏ đi vào phòng: “Chào anh em! Tui là Đường Lăng, mấy ông cứ gọi tui là lão Đường là được rồi! Tui người Thanh Đảo, sau này xin nhờ mọi người giúp đỡ.” Ấy vậy mà sau này tui lại thường xuyên ‘bắt nạt’ cậu ta. Trong lòng tui cậu ta giống như Vương Hi Phượng, chưa nhìn được người đã nghe thấy tiếng, cái giọng khàn như vẹt đục. Thế mà cậu trai hấp tấp bộp chộp ngày ấy nay đã thành một người cha ôn nhu sẵn sàng như vậy, bọn lão Lưu mà nhìn thấy cảnh lão Đường dịu dàng nói chuyện với Đường Tiểu Điểm, hẳn sẽ bị dọa cho chết khiếp. Chuyện của tui cả phòng đều biết, thế nhưng người biết đầu tiên là lão Đường. Có một ngày tui cùng hắn đi đá bóng về, tắm xong cởi trần đi ra, lão Đường vừa hay từ bên hội sinh viên trở về. Cậu ta đóng cửa khoanh tay quan sát tui một hồi, sau đó nói: “Khoai tây này, nhìn dáng ông không tồi, cũng không như Tiểu Mã chỉ biết đến học, ngày nào cũng có mấy em hỏi thăm về ông đó, thủ thân như ngọc vậy là đợi ai?” Tui bảo. “Ông ngày nào cũng lo việc hội học sinh, suốt ngày MC rồi lại ca hát, khối em vây quanh cũng không đếm xỉa, ông là đang đợi ai?” Nói xong hai đứa tui cười cười.

Tiểu Mã đang ngồi trong thư viện, lão Lưu thì cùng bạn gái mới ra ngoài chơi, hôm ấy lão Đường kể cho tui nghe chuyện cậu ta đang theo đuổi một cô gái. Có lẽ bởi vì tui ít khi buôn chuyện cùng người khác, nên hôm ấy lão Đường kể hết sự tình đơn phương khổ sở này cho tui nghe, tui không khỏi đồng cảm, hôm ấy không biết làm sao, lại đem kể hết chuyện của mình và Trứng muối cho cậu ta nghe.

Nói xong tui hỏi lão Đường. “Có thấy ghê không? Tại tui thích con trai mà.” Cậu ta bảo. “Cần thời gian để tiêu hóa đã.” Một lúc lâu sau, áng chừng đã tiêu hóa xong, cậu ta hỏi: “Ông có từng thích thằng con trai nào khác không?” Tui lắc đầu, cậu ta lại nói. “Thế thì lo gì, ông căn bản không phải là đồng tính, nếu người đó là con gái ông vẫn sẽ thích thôi, cái ông thích là con người của cậu ta mà, mới cả, ông thích ai cũng không cản trở chuyện hai đứa mình làm bạn tốt.” Ngày đó tui rất vui, nhìn lão Đường có vẻ tùy tiện thế thôi, chứ thật ra cũng rất đáng tin cậy.

Đường Tiểu Điểm kéo tay áo tui bảo. “Chú ơi, chú không uống sao.” Lúc này tui mới phát hiện mình đang ngẩn người. Có lẽ tầm tuổi này, ai cũng đều thích nhìn trẻ nhỏ, tui cúi đầu nhìn Đường Tiểu Điểm, nghĩ cô nhóc này thật dễ thương. Lão Đường ngồi đối diện nhìn tui đầy khinh bỉ. “Này này ~ cảnh cáo cảnh cáo, tui cảm ông phóng điện với công chúa nhà tui đấy!” Tui nói tui đã đến tuổi cha chú rồi. Lão Đường liền bảo, thích trẻ con thì sinh một đứa đi. Tui ngẩng đầu nhìn cậu ta cười cười, thật có lỗi với vẻ ngoài tử tế lúc bấy giờ, tui bảo cái người kia không sinh con được, tui chỉ thích con người khác thôi. Lão Đường nghe xong liền kéo ghế Tiểu Bất Điểm về bên mình, làm như tui sắp hại con gái cậu ta không bằng.

Đột nhiên nhớ ra hôm nay là thứ tư, cũng chưa đến giờ tan làm, thế mà cậu ta lại dẫn con đi mua bánh, sao lại rảnh rỗi như vậy? Nghĩ xong tui liền bảo, lão Đường, ông là đang thất nghiệp hay đã phát tài rồi, sao lại có thể nhàn rỗi thư thả như vậy? Nếu phát tài thì cũng nên chia tui một ít, anh em với nhau bao năm. Lão Đường nghe xong phẩy tay, nói, bố mẹ vợ tới, chắc phải mấy hôm nữa mới đi, thế nên xin nghỉ vài ngày dẫn họ đi chơi, hôm nay con bé con muốn ăn bánh mì nên đưa con bé tới. Tui nói, ôi dào, cái ngày gì thế không biết, bố mẹ vợ đều đột nhiên xuất hiện, hôm nọ mẹ Đoàn Ngôn cũng tới. Lão Đường có chút ngạc nhiên, hỏi tui đã nói với mọi người rồi à, tui bảo Đoàn Ngôn nói, tui còn chưa biết nên mở miệng như nào.

Lão Đường bảo. “Chúng ta cũng chẳng phải bọn trẻ mới lớn, tuy vẫn đang chen chúc ở đầu hai, nhưng cũng không còn nhỏ nữa rồi. Tui thấy hai cậu bên nhau lâu như vậy, nếu thực sự muốn cùng nhau, thì lên dự định cho tốt đi, sau đó nói với mọi người, giải quyết cho xong một thể.”

Tui ngồi bên cửa sổ nhìn lão Đường dắt Tiểu Bất Điểm rời đi, Đường Tiểu Điểm nắm tay cha mình, quay đầu nhìn tui cong khóe mắt rồi phất tay chào, tui nghĩ, những đứa trẻ ngây ngô năm ấy đều đã trưởng thành rồi, lão Đường cũng vậy, Đoàn Ngôn cũng vậy, và tui cũng như vậy. Chờ đến một ngày tui và Đoàn Ngôn đều đã già, ngoại trừ hai chúng tui nắm tay nhìn nhau, liệu còn có ai dắt tay hai chúng tui?

Chú thích:

Vương Hy Phượng (Hán tự:) là một nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, Trung Quốc

Tuy xinh đẹp nhưng Hy Phượng lại là người phụ nữ danh đá, chanh chua, cay nghiệt và độc ác nên có biệt danh là Phượng ớt.

11. Chương 10

Lại đến mùa Euro, vì hai người ở nhà xem có hơi buồn chán nên tôi và Trứng muối chạy tới quán bar cùng mọi người xem bóng đá. Lúc thấy tôi, John không khỏi ngạc nhiên, đã hơn một năm tôi không quay lại nơi này nhưng xem ra anh ta vẫn còn nhớ tôi. John hỏi, có phải tôi đã bắt đầu một cuộc sống mới nên không cần mượn rượu giải sầu nữa hay không, tôi liền chỉ về phía Trứng muối phía bên kia và nói “Mr. Can’t”, anh ta cười cười nói chúc mừng. John là người Đức, là bartender của bar này, và cũng là ông chủ ở nơi đây. Tôi và Trứng muối từng phải xa nhau, khoảng thời gian đó ngoại trừ hay đến các quán ăn đêm, tôi cũng thường tới bar này, tôi không làm trò náo nhiệt gì, chỉ đơn giản là ngồi uống, anh ta pha rượu rất ngon. John nói, mỗi ngày đều có người thất tình đến đây, nên anh ta muốn duy trì nơi này, bởi anh ta rất thích khuyến bảo, tư vấn cho người khác. Có một ngày tôi hỏi John: “If you love some one, but you just can’t be with her, what will you do”, anh ta liền trả lời: “For me, there’s no can’t.” Là một người nước ngoài, anh ta cho rằng, thích một người là phải kiên định theo đuổi người ấy đến cùng, anh ta bảo thật không hiểu nổi tôi, rồi đẩy một ly rượu ngon đến, gương mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ. Tôi nói, bởi vì người làm tôi khổ sở là vị “Mr.Can’t”, nghe đến đây, John liền hiểu ý gật đầu. (Nếu anh yêu một người, nhưng anh không thể ở bên cô ấy, khi đó anh sẽ làm gì? – Với tôi, không có gì là không thể.)

Trứng muối thấy tôi và John có vẻ quen biết nhau, liền đợi lúc anh ta quay đi rồi hỏi tại sao tôi với nơi này lại quen thuộc như thế, tôi liếc mắt nhìn hắn, mập mờ nói. “Mấy ngày không có anh, đều là John vỗ về em.” Trứng muối nửa chua nửa thật hỏi, thế có cần anh đi để se duyên cho hai người không. Tôi đánh một cái vào bụng hắn. “Xin lỗi đã để anh thất vọng rồi, trừ anh ra, em không có hứng thú với mấy thằng cha khác, anh mà quay đầu, em liền tìm ngay mấy cô bé xinh xinh, đến lúc đấy anh tha hồ ăn dấm chua!”

Người Đức thích uống bia xem bóng đá, John cũng không ngoại lệ, thế nên lúc diễn ra giải vô địch cúp châu Âu, ở đây liền có buổi diễn chuyên đề dành riêng cho bóng đá, tranh tài ca hát rất vui vẻ, buổi đêm mở máy lạnh, mọi người từ khắp nơi tụm lại, cùng uống bia cùng xem bóng đá, lúc thua thì thốn thức, lúc vào thì reo hò, cũng không thiếu tiết mục giới thiệu về bia rượu của nước Đức.

Trước khi vào đại học tôi từng nghĩ, chỉ cần ở cùng một thành phố, cho dù có khác trường nhưng vẫn tiện gặp mặt. Vào học rồi mới biết, trường của tôi và Đoàn Ngôn ở hai đầu nam bắc, cách nhau đến ba giờ xe, thành ra chẳng khác yêu xa là mấy. Vào ngày nghỉ, hoặc là tôi ngồi xe bus đến gặp hắn, hoặc là hắn ngồi xe bus đến tìm tôi, cũng có khi thời gian eo hẹp, hai người hẹn nhau ở trung tâm thành phố, chúng tôi làm không biết mệt. World Cup năm 06, khi ấy tôi và Trứng muối đang học năm ba, lúc bấy giờ hắn chuyển về trung tâm thành phố, khoảng cách được rút ngắn lại một nửa, khi ấy tôi thường ngồi xe đến chỗ hắn cùng xem bóng đá. Lúc kí túc xá cắt điện, bọn tôi lại ra quán net, mua một đồng hồ ăn khuya và bia, cùng ngồi nhìn màn hình máy tính. Cũng có khi chúng tôi tìm đến một quán bar ở gần trung tâm, cùng những người xa lạ cổ vũ trận đấu, nhiều khi vì cổ vũ hai đội khác nhau mà sinh cãi vã, hoàn cảnh bar ấy so ra kém bar của John nhiều lắm, nhưng đại khái vì khoảng cách sinh tốt đẹp, lúc ấy nghĩ được nhìn thấy Trứng muối là đã đủ vui vẻ rồi. Hai người cùng xem bóng đá thì vui nhất là cái gì? Sáu năm trước là: chúng tôi được ở bên nhau, còn bây giờ thì: xem bóng đá. Chúng tôi vẫn ở bên nhau, lại còn sống cùng nửa kia của mình.

Hồi còn trẻ tôi thích MU, thế nhưng vì Trứng muối thích Real mà miễn cưỡng ủng hộ đội bóng ấy, còn bây giờ, cả hai đều một lòng ủng hộ đội bóng của mình, tựa như hắn thích Tây Ba Nha, tôi thích Bồ Đào Nha, lúc hai đội tranh đấu thì ngồi ở hai phe cổ vũ kịch liệt. Kết quả Bồ Đào Nha thua 2-4, tôi nhìn Trứng muối cùng những người khác ăn mừng đầy vui vẻ, càng nhìn càng thấy đáng ghét. Trên đường về nhà cũng không buông tha hắn, cứ một chốc lại nhào tới đập, nửa đêm nửa hôm trên đường cái, hắn bật cười sang sảng.

Ngày hôm sau xảy ra một vài chuyện khôi hài, vòng bán kết Đức gặp Italy, trong quán John mời đầy bạn bè người Đức, lúc mở màn đàn ca âm ỹ, còn ôm nhau hát quốc ca Đức, tuy nghe không hiểu nhưng nhiều đó đủ thấy mọi người tràn đầy nhiệt huyết. John hỏi tôi cổ vũ đội bóng nào, tôi bảo tôi tới để ủng hộ người anh em, anh ta cười to rồi tặng tôi một phần xúc xích Đức. Tôi hỏi: “Do you think will you win the game”, mọi người xung quanh đều tự tin nói. “Sure!” (Anh nghĩ nước anh sẽ giành chiến thắng chứ? – đương nhiên.)

Kết quả đêm đó đội Đức thua, hai người Italy vốn yên tĩnh trong góc quán nay lại reo hò âm ỹ, nhóm người Đức liếc mắt nhìn sang, ánh mắt tóe lên tia lửa. Tôi thôi cười chào John rồi kéo Trứng muối đi, ra đến một nơi yên tĩnh, tôi cười sảng sặc như kẻ điên say rượu, Trứng muối ù ù cạc cạc nhìn tôi. Tôi nhớ lại năm 06, trận chung kết World Cup, ngày ấy tôi và bạn cùng phòng Trứng muối cùng ra net ngồi, bảy người thì có đến năm người ủng hộ đội Pháp, kết quả Pháp thua, hai người cổ vũ đội Italy vốn yên tĩnh đột nhiên reo hò âm ỹ, mọi người đưa mắt lườm bọn họ, ánh mắt giống hệt nhóm người Đức ban nãy, sau đó hai bên âm ỹ một trận, ngày hôm sau đội thua phải mời hai người kia đi ăn một bữa, tôi cũng được một bữa ăn chùa.

Tôi kể lại chuyện này cho Trứng muối nghe, hần nhớ ra xong cũng bật cười. Đang cười thì đột nhiên tôi lại nhớ, World Cup năm 010 cũng là lúc chúng tôi xa nhau, năm ấy tôi nằm một mình trên ghế sofa xem hai đội đá với nhau, một mình uống bia hoan hô, một mình ngủ rồi tỉnh tỉnh rồi lại ngủ. Tôi đưa mắt nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai, liền ôm Trứng muối nói, sau này vẫn muốn xem bóng đá cùng hần. Trứng muối đưa tay ôm tôi, cánh tay run lên, hần nghiêng đầu hôn. Trời đêm rất tối, thi thoảng có vài xe lướt qua, hai chúng tôi đứng sau cây ngô đồng, kịch liệt hôn môi.

Mặc dù tôi muốn nói cùng hần xem bóng đá cả đời, thế nhưng tôi không muốn một lời hứa hẹn đơn giản như vậy, bởi vì quá quý trọng đoạn tình cảm này, nên thuận miệng nói ra lại giống một lời nói dối. Tôi muốn lời hứa hẹn tiếp theo, ít nhất là trong khắc này, ta nghiêm túc làm bạn của nhau, yêu nhau.

Trứng muối nói, trời sắp sáng rồi về nhà thôi, ngủ một giấc rồi mai còn phải đi làm. Thời gian cứ bình thản mà trôi qua, dấm dầu tương muối cái lớn cái bé đều đủ cả, bên nhau đã lâu khiến cả hai hình thành thói quen, tựa như chỉ cần người kia ở bên cạnh là đã có niềm tin và nghị lực để hướng về ngày mai tươi sáng.

Đương nhiên, sau chung kết cúp Euro là hai ngày nghỉ cuối tuần, chúng tôi tích cực tiến về phía trước, ở trong giấc mơ.

12. Chương 11

Lại đến mùa Euro, vì hai người ở nhà xem có hơi buồn chán nên tôi và Trứng muối chạy tới quán bar cùng mọi người xem bóng đá. Lúc thấy tôi, John không khỏi ngạc nhiên, đã hơn một năm tôi không quay lại nơi này nhưng xem ra anh ta vẫn còn nhớ tôi. John hỏi, có phải tôi đã bắt đầu một cuộc sống mới nên không cần mượn rượu giải sầu nữa hay không, tôi liền chỉ về phía Trứng muối phía bên kia và nói “Mr. Can’t”, anh ta cười cười nói chúc mừng. John là người Đức, là bartender của bar này, và cũng là ông chủ ở nơi đây. Tôi và Trứng muối từng phải xa nhau, khoảng thời gian đó ngoại trừ hay đến các quán ăn đêm, tôi cũng thường tới bar này, tôi không làm trò náo nhiệt gì, chỉ đơn giản là ngồi uống, anh ta pha rượu rất ngon. John nói, mỗi ngày đều có người thất tình đến đây, nên anh ta muốn duy trì nơi này, bởi anh ta rất thích khuyến bảo, tư vấn cho người khác. Có một ngày tôi hỏi John: “If you love some one, but you just can’t be with her, what will you do”, anh ta liền trả lời: “For me, there’s no can’t.” Là một người nước ngoài, anh ta cho rằng, thích một người là phải kiên định theo đuổi người ấy đến cùng, anh ta bảo thật không hiểu nổi tôi, rồi đẩy một ly rượu ngon đến, gương mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ. Tôi nói, bởi vì người làm tôi khổ sở là vị “Mr.Can’t”, nghe đến đây, John liền hiểu ý gật đầu. (Nếu anh yêu một người, nhưng anh không thể ở bên cô ấy, khi đó anh sẽ làm gì? – Với tôi, không có gì là không thể.)

Trứng muối thấy tôi và John có vẻ quen biết nhau, liền đợi lúc anh ta quay đi rồi hỏi tại sao tôi với nơi này lại quen thuộc như thế, tôi liếc mắt nhìn hần, mập mờ nói. “Mấy ngày không có anh, đều là John vỗ về em.” Trứng muối nửa chua nửa thật hỏi, thế có cần anh đi để se duyên cho hai người không. Tôi đánh một cái

vào bụng hân. “Xin lỗi đã để anh thất vọng rồi, trừ anh ra, em không có hứng thú với mấy thằng cha khác, anh mà quay đầu, em liền tìm ngay mấy cô bé xinh xinh, đến lúc đấy anh tha hồ ăn dấm chua!”

Người Đức thích uống bia xem bóng đá, John cũng không ngoại lệ, thế nên lúc diễn ra giải vô địch cúp châu Âu, ở đây liền có buổi diễn chuyên đề dành riêng cho bóng đá, tranh tài ca hát rất vui vẻ, buổi đêm mở máy lạnh, mọi người từ khắp nơi tụm lại, cùng uống bia cùng xem bóng đá, lúc thua thì thốn thức, lúc vào thì reo hò, cũng không thiếu tiết mục giới thiệu về bia rượu của nước Đức.

Trước khi vào đại học tôi từng nghĩ, chỉ cần ở cùng một thành phố, cho dù có khác trường nhưng vẫn tiện gặp mặt. Vào học rồi mới biết, trường của tôi và Đoàn Ngôn ở hai đầu nam bắc, cách nhau đến ba giờ xe, thành ra chẳng khác yêu xa là mấy. Vào ngày nghỉ, hoặc là tôi ngồi xe bus đến gặp hân, hoặc là hân ngồi xe bus đến tìm tôi, cũng có khi thời gian eo hẹp, hai người hẹn nhau ở trung tâm thành phố, chúng tôi làm không biết mệt. World Cup năm 06, khi ấy tôi và Trứng muối đang học năm ba, lúc bấy giờ hân chuyển về trung tâm thành phố, khoảng cách được rút ngắn lại một nửa, khi ấy tôi thường ngồi xe đến chỗ hân cùng xem bóng đá. Lúc kí túc xá cắt điện, bọn tôi lại ra quán net, mua một đồng hồ ăn khuya và bia, cùng ngồi nhìn màn hình máy tính. Cũng có khi chúng tôi tìm đến một quán bar ở gần trung tâm, cùng những người xa lạ cổ vũ trận đấu, nhiều khi vì cổ vũ hai đội khác nhau mà sinh cãi vã, hoàn cảnh bar ấy so ra kém bar của John nhiều lắm, nhưng đại khái vì khoảng cách sinh tốt đẹp, lúc ấy nghĩ được nhìn thấy Trứng muối là đã đủ vui vẻ rồi. Hai người cùng xem bóng đá thì vui nhất là cái gì? Sáu năm trước là: chúng tôi được ở bên nhau, còn bây giờ thì: xem bóng đá. Chúng tôi vẫn ở bên nhau, lại còn sống cùng nửa kia của mình.

Hồi còn trẻ tôi thích MU, thế nhưng vì Trứng muối thích Real mà miễn cưỡng ủng hộ đội bóng ấy, còn bây giờ, cả hai đều một lòng ủng hộ đội bóng của mình, tựa như hân thích Tây Ba Nha, tôi thích Bồ Đào Nha, lúc hai đội tranh đấu thì ngồi ở hai phe cổ vũ kịch liệt. Kết quả Bồ Đào Nha thua 2-4, tôi nhìn Trứng muối cùng những người khác ăn mừng đầy vui vẻ, càng nhìn càng thấy đáng ghét. Trên đường về nhà cũng không buông tha hân, cứ một chốc lại nhào tới đập, nửa đêm nửa hôm trên đường cái, hân bật cười sang sảng.

Ngày hôm sau xảy ra một vài chuyện khôi hài, vòng bán kết Đức gặp Italy, trong quán John mời đầy bạn bè người Đức, lúc mở màn đàn ca âm ỹ, còn ôm nhau hát quốc ca Đức, tuy nghe không hiểu nhưng nhiều đó đủ thấy mọi người tràn đầy nhiệt huyết. John hỏi tôi cổ vũ đội bóng nào, tôi bảo tôi tới để ủng hộ người anh em, anh ta cười to rồi tặng tôi một phần xúc xích Đức. Tôi hỏi: “Do you think will you win the game”, mọi người xung quanh đều tự tin nói. “Sure!” (Anh nghĩ nước anh sẽ giành chiến thắng chứ? – Đương nhiên.)

Kết quả đêm đó đội Đức thua, hai người Italy vốn yên tĩnh trong góc quán nay lại reo hò âm ỹ, nhóm người Đức liếc mắt nhìn sang, ánh mắt tóe lên tia lửa. Tôi thôi cười chào John rồi kéo Trứng muối đi, ra đến một nơi yên tĩnh, tôi cười sảng sặc như kẻ điên say rượu, Trứng muối ù ù cạc cạc nhìn tôi. Tôi nhớ lại năm 06, trận chung kết World Cup, ngày ấy tôi và bạn cùng phòng Trứng muối cùng ra net ngồi, bảy người thì có đến năm người ủng hộ đội Pháp, kết quả Pháp thua, hai người cổ vũ đội Italy vốn yên tĩnh đột nhiên reo hò âm ỹ, mọi người đưa mắt lườm bọn họ, ánh mắt giống hệt nhóm người Đức ban nãy, sau đó hai bên âm ỹ một trận, ngày hôm sau đội thua phải mời hai người kia đi ăn một bữa, tôi cũng được một bữa ăn chùa.

Tôi kể lại chuyện này cho Trứng muối nghe, hân nhớ ra xong cũng bật cười. Đang cười thì đột nhiên tôi lại nhớ, World Cup năm 010 cũng là lúc chúng tôi xa nhau, năm ấy tôi nằm một mình trên ghế sofa xem hai đội đá với nhau, một mình uống bia hoan hô, một mình ngủ rồi tỉnh tỉnh rồi lại ngủ. Tôi đưa mắt nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai, liền ôm Trứng muối nói, sau này vẫn muốn xem bóng đá cùng hân. Trứng muối đưa tay ôm tôi, cánh tay run lên, hân nghiêng đầu hôn. Trời đêm rất tối, thi thoảng có vài xe lướt qua, hai chúng tôi đứng sau cây ngô đồng, kịch liệt hôn môi.

Mặc dù tôi muốn nói cùng hân xem bóng đá cả đời, thế nhưng tôi không muốn một lời hứa hẹn đơn giản như vậy, bởi vì quá quý trọng đoạn tình cảm này, nên thuận miệng nói ra lại giống một lời nói dối. Tôi muốn lời hứa hẹn tiếp theo, ít nhất là trong khắc này, ta nghiêm túc làm bạn của nhau, yêu nhau.

Trứng muối nói, trời sắp sáng rồi về nhà thôi, ngủ một giấc rồi mai còn phải đi làm. Thời gian cứ bình thản mà trôi qua, dấm dầu tương muối cái lớn cái bé đều đủ cả, bên nhau đã lâu khiến cả hai hình thành thói quen, tựa như chỉ cần người kia ở bên cạnh là đã có niềm tin và nghị lực để hướng về ngày mai tươi sáng.

Đương nhiên, sau chung kết cúp Euro là hai ngày nghỉ cuối tuần, chúng tôi tích cực tiến về phía trước, ở trong giấc mơ.

13. Chương 12

Nghe nói, trong nhà ai thu nhập cao hơn thì người đấy nắm quyền chủ động, Đoàn Ngôn gần đây được thủ trưởng sủng ái tiết lộ một tin, sắp tới sẽ có vài vị trí thay đổi. Thế nên tôi quyết định, nhân lúc còn kiếm được nhiều hơn, tôi phải nắm lấy quyền chủ động, nghĩ vậy tôi liền chạy tới siêu thị mua nhẫn.

Trên tay tôi và Đoàn Ngôn bây giờ là chiếc nhẫn bạc bình thường, lên đại học năm hai, hai đứa ra một hàng bạc gần trường mua, Đoàn Ngôn bảo, nếu như không bị mất thì cũng không cần đổi, cho nên cứ đeo suốt nhiều năm như vậy. Gần đến giờ đóng cửa, nhưng nhân viên quầy hàng vẫn rất kiên nhẫn đưa các mẫu nhẫn cho tôi chọn, có lẽ họ nghĩ tôi sắp đi cầu hôn nên không ngừng chúc mừng. Tôi lấy đôi nhẫn bạch kim nam mình thích nhất ra, cô nhân viên nhìn tôi đến vài lần. Lúc đợi thanh toán tôi đứng nghĩ một lúc, có nên mượn cớ giải thích không, suy nghĩ xong xuôi, tôi quyết định mặc kệ.

Vừa ra khỏi siêu thị thì nhận được điện thoại của thái hậu.

“Con đang làm gì thế?”

“Đang ở bên ngoài.”

“Hẹn hò hả?”

“Hẹn hò cái gì chứ, vừa ăn cơm cùng lãnh đạo xong, sao mẹ lại gọi cho con?”

“Cái thằng này! Mày không gọi cho mẹ thì thôi, mẹ gọi mày còn dám hỏi?”

“Không dám không dám!”

“Bỏ đi! Bao giờ thì về?”

“Mấy bữa này nóng lắm, đợi mát mẻ hơn rồi con về.”

“Ừ, rồi. Mà mày đã thích ai chưa, hay là để mẹ tìm người giới thiệu cho. Nếu thích ai thì quyết nhanh lên, cũng 28 rồi, thấy bạn bè có ai hợp mắt cũng đừng ngại, bảo mấy đứa đấy giới thiệu cho.”

“Con biết rồi.”

“Biết cái gì mà biết, lần nào cũng nói câu này, hành động đâu sao chẳng thấy. Giờ mày ở xa, mẹ cũng chẳng quản được. Đến giờ vẫn chưa yêu cô nào, hay là mày thích đàn ông?”

Không nghĩ thái hậu nương nương lại đột nhiên hỏi câu này, tôi vốn định như mọi khi, kiên nhẫn nghe mẹ nói rồi cúp máy, nên khi mẹ đột nhiên hỏi vậy, tôi không biết trả lời ra sao, trầm mặc tự hỏi mình nên làm gì. Thái hậu nương nương cũng không ngờ tôi lại trầm mặc, mẹ cho tôi cơ hội để phản bác “Làm sao có thể như thế được”, nhưng tôi lại chỉ im lặng.

“Đừng nói mày thích đàn ông đấy?” Giọng mẹ mang theo nghi vấn. Tôi có thể nghe thấy tiếng mẹ liên tục lẩm bẩm “Mày nói gì đi chứ!” Nói gì bây giờ, tôi nhớ tới lời mẹ Đoàn Ngôn nói, nhớ tới lời lão Đường nói, tôi không ngại giấu diếm với bạn bè, nhưng bây giờ lại chẳng biết nên nói với mẹ ở đầu dây bên kia như thế nào, hay là về trình trọng quỳ gối trước mặt hai người mà ấy nấy nói?

“Mày thực sự thích đàn ông sao!” Tôi trầm mặc cũng đồng nghĩa với việc lời mẹ là đúng, ngữ điệu nghi vấn biến thành cảm thán, mẹ không đợi tôi trả lời đã cúp máy, tôi nhìn những ánh đèn neon nhiều màu sắc trên đường, chốt cửa trong tim vừa được mở ra, vài tia sáng chiếu tới.

Trong đầu tôi lúc này chỉ nghĩ: “Thôi, tiêu rồi.”

Về đến nhà, Đoàn Ngôn đang nằm trên giường nghịch laptop, tôi lấy cái lap của hắn đặt lên bàn, sau đó nằm xuống bên cạnh, kéo kéo cánh tay hắn, rồi từ trong túi lấy ra một hộp nhẫn, bảo. “Vợ à, gả cho anh..” Hắn không lập tức mở ngay, mà đánh vào mũi tôi một cái hỏi, muốn cưới anh mà sao không có cân đo vôn tới rước hả? Tôi nói tôi cho Ngộ Không mượn để hộ tống sư phụ đi thỉnh kinh rồi.

“Không có sẵn đón, cũng không sao.” Hấn nằm ngang, tỏ vẻ anh dũng hi sinh nói. “Không có tiền, vậy những thứ khác thì sao... Đến đây đi!” Tôi nằm lên cánh tay hấn, tay phải ôm lấy bụng Đoàn Ngôn, nhắm mắt chun mũi bảo. “Sao em lại thích anh cơ chứ.” Hấn xoa đầu tôi nhẹ giọng cười, hỏi sao hôm nay lại nổi hứng làm trò này, giọng hấn trầm trầm đầy từ tính. Tôi thở dài. “Cuối tuần này về nhà em đi, mẹ biết chuyện rồi..”

Bầu không khí trong nhà đúng như tôi đoán, rất vi diệu, mẹ tỏ vẻ nhiệt tình nhưng thật ra lại đầy lúng túng. Tôi nói với bố, con đã về, ông ậm ừ như mọi khi, nhưng lại chẳng nhìn về phía tôi. Nhà ba người ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng chẳng ai chăm chú nghe, trong lòng ai cũng đầy tâm sự nặng nề. Cơm nước xong mẹ ở phòng bếp rửa bát, ngoại trừ tiếng bát đĩa leng keng va vào nhau, không gian rất tĩnh lặng. Tôi thở dài cắt ngang mạch suy nghĩ của hai người, cái đĩa trên tay mẹ rơi xuống đất, ấm trà ba cầm cũng đổ ra. Tôi gửi một tin nhắn cho Trứng muối: Anh có thể đến rồi...

Lúc mẹ tôi thấy Trứng muối, còn tưởng hấn là vị cứu tinh, nhiệt tình sẵn đón bảo: “Đoàn Ngôn tới sao, bình thường Tử Chiêu nhà bác đều nhờ cháu giúp đỡ! Mau vào mau vào đi, sao hôm nay lại qua đây vậy ~” Trứng muối đứng bên cửa, hai tay hấn run run, thật lâu sau cất tiếng. “Dì à, cháu tới là muốn cùng Tử Chiêu nói chuyện với hai người..” Cha mẹ tôi nghe xong, chậm chạp ‘ừ’ một tiếng..

Tôi nghĩ mình may mắn hơn Trứng muối nhiều, lúc hấn come out với người nhà, khi ấy quan hệ chúng tôi không tốt, hấn cũng không rõ tôi có còn đợi hấn hay không, mà lúc này đây, tôi lại có hấn ở bên cạnh cùng đối mặt với mọi người. Cha không muốn nghe chúng tôi nói, cầm ấm trà đi vào buồng trong, tôi nhìn thấy tay cha run run, chỉ biết nói một câu ‘Xin lỗi’. Hai đứa tôi kể lại tám năm bên nhau cho mẹ nghe, bình thần có, hạnh phúc có, bi thương cũng có.. mẹ tôi cầm khăn tay, thi thoảng lại lau nước mắt, buồng trong không có tiếng tivi, tôi biết đằng sau cánh cửa kia, bố cũng đang lắng nghe mình.

Bác cha mẹ nào cũng không thể lập tức tiếp thu chuyện con cái mình như vậy, bầu không khí nặng nề, cảm giác hơi khó thở, tôi nói với mẹ là muốn đi siêu thị một chuyến, để Trứng muối ở lại nói chuyện cùng mẹ tôi, một mình ra khỏi nhà. Mùa hạ vẫn hay có những cơn mưa rào bất chợt, mưa một vài đồ xong ra đến cửa thì trời đổ cơn mưa, không còn cách nào khác, tôi đành đứng ngoài cửa siêu thị đợi mưa tạnh. Tâm tình không tốt lại nhìn mưa rơi, tôi không chịu nổi đành phải chạy về, cứ như vậy, không mang ô vội vã chạy trên đường, phía bên kia có ánh đèn chói mắt. Lúc bị cái xe máy kia đâm, ý nghĩ đầu tiên của tôi là: Ô, tôi bay. Ý nghĩ thứ hai là: Người trong nhà còn chưa đồng ý. Tôi nhin đau gọi điện cho Trứng muối, sau đó nằm lạng trên đất chờ hấn tới, mưa vẫn rào rào rơi, máu không biết chảy về nơi nào.

Bị gãy một xương sườn, xác nhận không tổn thương đến nội tạng, chân không gãy, thể nhưng bị trầy một mảng lớn, phải khâu hơn mười mũi. Cha tôi ngồi yên không nói gì, mẹ thì ngồi bên giường bệnh, đỏ mắt nói với tôi: “Tiểu tử thôi! Lại còn dùng khổ nhục kế!” Tôi bảo mẹ, có thể để con nói với bố mấy câu được không, thấy thế mẹ liền nói về nhà lấy ít đồ rồi đi ra ngoài. Cha vẫn lặng im, tôi không biết nên nói gì với ông, dù sao nói chuyện này cũng có chút hổ thẹn. Tôi nhin đau, nhẹ giọng nói: “Bố, hôm nay từ lúc bị xe đâm đến lúc Đoàn Ngôn tới đón, trong đầu con trống rỗng. Lúc Đoàn Ngôn đưa con tới bệnh viện, ngoại trừ đau con chỉ cảm thấy sợ. Con nghĩ nếu như mà mình chết, khi ấy con cũng chẳng còn tiếc nuối gì, dù sao cũng đã tốt nghiệp một trường danh giá, công việc thuận lợi vô cùng, bố và mẹ chắc cũng cầu tiến.. Đoàn Ngôn với con tốt như vậy, sau này con cũng sẽ không kết hôn sinh con, có đợi thêm vài năm chắc vẫn vậy. Trước lúc ngắt đi, con chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu, là hai người vẫn chưa đồng ý chuyện con và Đoàn Ngôn. Con nghĩ nếu lúc này mà chết thì mình sẽ là đứa con bất hiếu nhất trên đời, mấy phút trước vừa come out với gia đình, mấy phút sau đã lại chết, khiến cha mẹ vừa bức mình xong đã lại thương tâm. Con biết với cha mà nói, đây nhất đích là một đả kích rất lớn, nghĩ như vậy rồi, con mong giá mà mình không chết.”

Cha tôi hít mũi một cái, tôi biết ông khóc. Nhiều năm như vậy, chỉ có lúc bà nội mất tôi mới thấy ông khóc, ngày hôm nay ông khóc vì tôi, không biết là vì chuyện tôi là đồng tính làm ông thương tâm, hay là bởi vì thiếu chút nữa mất đi người con này, hoặc giả, ông bị lời nói của tôi làm cho cảm động..

“Mẹ con nhớ mãi lời của bà nội, nhất định phải có một đứa cháu trai nối dõi tông đường cho nhà họ Trương, khi đó bố chỉ nghĩ, nối dõi tông đường là cái gì chứ, có một đứa con trai cùng đá bóng so tài cùng bố là được rồi. Từ nhỏ con đã thân với mẹ hơn, bà ấy cho con đi học nhạc, học thư pháp con đều nghe, hay cả kéo con đi dạo đi chợ con cũng đều nguyện ý, lúc bà ấy nói con vào đội bóng của trường, bố rất tự hào, nghĩ

quả đúng là di truyền mà, thế nhưng con lớn rồi bố lại phát hiện, bố và con vẫn chưa đá bóng với nhau một lần nào... Mấy năm trước lúc con vào đại học, buổi tối bố và mẹ đi dạo cũng hay gặp bạn cũ, họ ôm cháu rất vui vẻ, bố mẹ nói với nhau, sau này nhà có cháu, bố sẽ kiêng thuốc kiêng rượu, nếu con sinh một đứa con gái, nhất định bố phải đưa công chúa nhỏ về nhà nuôi, làm mọi điều tốt nhất cho con bé. Nếu là con trai, bố sẽ dẫn thằng nhóc đi đá bóng, bù lại những mong muốn mà bố chưa thể làm cùng con.. Bố và mẹ con còn tính, đợi con kết hôn sinh con rồi, sẽ sửa căn phòng trống trong nhà một tí, để con mang cháu về chơi, khi ấy chúng ta cũng đã về hưu rồi, còn có thể giúp các con trông bọn trẻ.. Thế nhưng hôm nọ mẹ con nói có lẽ con thích đàn ông, bố nằm trên giường mấy đêm không ngủ được, chỉ mong tất cả là một giấc mộng thôi, bố còn chưa có cháu bé...”

Cha lấy tay lau nước mắt, nói với tôi: “Nghỉ ngơi một chút đi, bị thương còn nói nhiều như vậy, bố về đây.” rồi lặng lẽ đóng cửa lại. Tôi nhìn bóng cha khuất sau cánh cửa, ý thức được rằng, mình không chỉ bất hiểu, mà còn phá hỏng giấc mộng của cha..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình.

Lúc viết chương Khoai tây come out với gia đình, tôi mất cả hai ngày cuối tuần không biết viết thế nào, đánh nhau cãi loạn cũng từng thử qua, nhưng không có ý nào mới mẻ.

Cho đến ngày hôm qua lúc về nhà gặp mưa lớn, xe máy dựng phải tôi.

Đương nhiên tôi không bị bay ra ngoài, khi đó đầu óc trống rỗng, nhìn cái xe hùng hổ phóng đi có chút sợ.

Vì vậy về đến nhà thì có chương này.

Viết độc thoại nội tâm của Khoai tây thật ra không quá khó khăn, thế nhưng viết về cha cậu ấy tôi đã khóc, chúng ta quả thật đều không biết cha mẹ mình nghĩ gì, suốt ngày nói với họ “Sao không ai hiểu con!”, nhưng nói trắng ra, đã bao giờ ta nghĩ cho họ.. mà nhân vật người cha này, lại không hay biểu lộ tâm trạng.

Đoạn về cha Khoai tây này, không biết có bao nhiêu người nghĩ về cha mình nhỉ...

14. Chương 13

Trứng muối trở về làm việc, tôi thì dưỡng bệnh một tháng mới quay trở lại thành N, ngồi trên xe mà cứ có cảm giác mấy năm rồi chưa quay lại nơi đây. Trứng muối tới đón tôi, cách một đoàn người hướng tôi vẫy tay mỉm cười, trong nháy mắt tôi nghĩ, giờ phút này chúng tôi đã có thể mơ về “mãi mãi”. Hắn đi tới ôm tôi, vì sợ tôi còn đau nên hắn ôm rất nhẹ. Nhà ga nhiều người đi tới đi lui, tôi ghé vào tai Trứng muối nói. “Chúng ta kết hôn đi, nhẫn của em anh cũng đã nhận rồi, em coi như đây là đồng ý.” Trứng muối xoa đầu tôi bảo: “Nơi này là nhà ga, có là cầu hôn cũng phải biết chọn địa điểm chứ.” Sau đó hắn đỡ vai tôi, mỉm cười đi ra ngoài, ngoài trời ánh dương rực rỡ.

Chuyện cầu hôn cũng không phải là đùa vui. Tuy rằng pháp luật vẫn chưa thừa nhận quan hệ của bọn tôi, thế nhưng chúng tôi đều muốn hứa hẹn thật nghiêm túc với người kia của mình, dù cho trong mắt người khác đây chỉ là hình thức. Nháy mắt đã đến tháng tám, trời vẫn còn rất nóng, nhưng chẳng mấy nữa mà mùa thu qua, tôi nói với Trứng muối: Trước ngày tận thế, chúng ta kết hôn đi.

Trứng muối là một người tương đối bảo thủ, đối với đề nghị “Đi ra ngoài chụp ảnh cưới” của tôi, hắn phải cân nhắc rất lâu mới đồng ý. Tôi lên mạng tìm một phòng chụp, cửa hàng không lớn lắm, chỉ có bốn người, anh chủ, vợ anh chủ, thợ trang điểm và trợ lý. Tầng dưới dùng để chụp cảnh, cách bày trí rất cổ không khí cổ xưa; hướng lên tầng hai là một cầu thang gỗ, xếp đầy ảnh chụp chưa có người tới lấy. Tầng hai chính là tầng làm việc, trên đó có phòng trang điểm, phòng chụp thì được bày trí như một căn phòng bình thường, ngăn tủ gỗ hay cái bàn, đều được phủ cùng một kiểu khăn trải, ô cửa sổ đỏ trắng, ban công trồng nhiều cây xanh, hạt đậu rơi là tả. Trứng muối nhìn xung quanh, tựa hồ thả lỏng hơn rất nhiều, có lẽ hắn sợ tôi kéo hắn đến tiệm chụp ảnh cưới cho nên còn đang xoắn xuýt chuyện ai mặc váy đây. Nếu như không phải ở đây

treo nhiều ảnh người khác thì nhìn không ra đây là một studio. Vợ chồng chủ studio xem xem tuổi hai đứa tôi, cười rộ lên trông rất ân cần, thế nhưng cũng có vẻ khôn khéo của dân làm ăn. Có lẽ vì hai người đàn ông chụp ảnh với nhau có chút dị, nên vợ anh chủ nhanh chóng đoán ra được quan hệ của chúng tôi, chị ta cười cười bảo. “Bọn chị rất có đạo đức nghề nghiệp, công việc của bọn chị là mong có thể chụp được những bức ảnh vừa ý khách hàng, cho nên hai đứa cứ thoải mái nêu ý kiến của mình, phải như vậy thì chụp ảnh mới có hiệu quả.” Trứng muối nhìn cách bày trí xung quanh, suy tư một hồi rồi bảo. “Biết thế đã đi chụp ảnh từ lâu rồi.” Tôi đưa mắt nhìn về phía hắn, hai chúng tôi nhìn nhau cười, đúng là thần giao cách cảm.

Lịch chụp xếp vào ngày cuối tuần, cảnh đầu tiên chụp ở đại học N, len lén dắt tay nhau đi trên mảnh sân trồng đầy cây ngô đồng, tranh nhau ăn trong căn tin, cùng nhau đọc sách ở thư viện. Ngày nghỉ trường không có nhiều người, tôi và Trứng muối cũng bớt căng thẳng hơn nhiều, một bên cãi nhau một bên chụp, kỷ niệm cứ thế ùa về, giống như cùng tua lại một thước phim cũ, hai cậu trai ngày ấy đều đã trưởng thành, cả hai cảm thán, những năm tháng ấy thật là tốt đẹp..

Đến ba bốn giờ chiều, lúc này ánh sáng tốt nhất, chúng tôi đi đến bên sân tập trong trường. Thay trang phục đá bóng xong, Trứng muối làm nóng người, nhìn tôi hỏi: “Sao, có dám đá cùng anh không?” Ánh dương chiếu qua đỉnh đầu hắn, mái tóc hắn ánh vàng, ngược sáng làm mọi thứ trở nên mờ lung, tôi chỉ có thể tưởng tượng biểu tình của hắn khi nói. Tôi dịch người, vươn tay sờ lên gương mặt hắn, than nhẹ một tiếng. “Ai nha, cảm giác như vừa mới yêu...”

Gọi điện cho một vài người bạn ở cùng thành phố, tôi và Trứng muối ngồi bên giường lên danh sách khách mời, lúc này có chuyển phát nhanh tới, Trứng muối liền xuống dưới nhà lấy đồ, còn mình tôi ngồi trên giường nghĩ xem nên mời ai. Bởi vì không thích có nhiều đồ trang trí, nên chúng tôi chỉ làm một cuốn album và một khung ảnh lớn để treo trong phòng. Ngày chọn ảnh chụp tôi phải tăng ca, hôm ấy một mình Trứng muối đi chọn, mấy hình chụp ngày hôm ấy tôi đều chưa xem. Tôi lê dép chạy ra chỗ hắn, ngồi xổm xuống nhìn Trứng muối dỡ gói hàng. Trứng muối đưa quyển album cho tôi xem, xong rồi lại tiếp tục dỡ bọc ngoài khung ảnh lớn, tôi nằm trên sofa một mình xem album ảnh.

Anh chủ studio bảo nhìn chúng tôi không hợp chụp hình kiểu nghệ thuật, nên đại đa số ảnh chụp hôm ấy đều là ảnh tôi và Trứng muối cười đùa vui vẻ với nhau, Trứng muối giúp tôi sửa lại kiểu tóc, tôi đùa lại với hắn, khoảnh khắc này được lưu lại trong ống kính, ở một góc độ khác, nhìn chúng tôi vô cùng tình cảm. Tôi quay sang bên Trứng muối vẫn đang bận rộn rộn bảo. “Haha, đột nhiên em phát hiện anh rất yêu em.”

Trứng muối quay lại nhìn, búng tay vào trán tôi: “Đồ ngốc, chuyện tình cảm phải có trao đi nhận lại mới gắn bó lâu dài được, mặc kệ thứ duy trì nó là vật chất hay tinh thần. Anh không nhà không xe không có tiền gửi ngân hàng, em phải tin anh yêu em nhiều như em yêu anh chứ.. Được rồi, rốt cuộc cũng đỡ xong.”

Tôi còn chưa tiêu hóa xong lời hắn nói đã nhìn thấy khung ảnh kia, Trứng muối đặt tạm khung ảnh ở chỗ TV, sau đó ngồi xuống ghế sofa cùng tôi xem. Đó là lúc chúng tôi đá bóng xong nằm xuống sân, ánh dương ghé bên người, vàng trán lấm tấm mồ hôi, tôi nhắm mắt cười đến thỏa mãn, Trứng muối thì nghiêng người nhìn tôi đầy dịu dàng. Nếu như tôi không phải là đương sự mà chỉ là một người lạ vô tình nhìn thấy bức ảnh này, nhìn đến ánh mắt đầy ôn nhu của Trứng muối kia nhất định sẽ cảm thán: Trứng muối hắn rất yêu Khoai tây! Tôi nhìn bức ảnh, lại nhìn người trong hình kia hỏi: “Hóa ra anh vẫn luôn dùng ánh mắt này để nhìn em, chính em cũng không biết nữa..”

Trứng muối cúi đầu cười cười, vươn tay ôm tôi chặt hơn, tôi thuận thể dựa vào vai hắn, hắn nhìn ảnh chụp bảo. “Lần đầu tiên nhìn thấy bức ảnh này, anh nhớ đến lúc mình còn đơn phương, khi ấy không biết tâm ý của em, cứ nhân lúc em không để ý lại nhìn lén. Tuy rằng ban đầu chỉ là thích em thôi, thế nhưng bây giờ đã là anh và em cùng yêu nhau. Nhìn tấm hình này thật lâu làm anh nhớ đến một câu thơ, qua nhiều năm, hai người thiếu niên, một khiến cho cuộc sống của tôi thêm phần kinh ngạc mà diễm lệ, một người dùng sự ôn nhu khắc sâu vào kí ức.”

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, đáy mắt hắn lóe lên tia kiên định, giống như thật lâu trước đây, lúc tôi và hắn come out trước mặt bạn bè, tôi hỏi. ” Người khiến cho cuộc sống thêm phần kinh ngạc mà diễm lệ là ai?”

“Là anh chứ ai!”

“Thôi đi ông tướng!”

15. Chương 14

Thiếp mời là tôi với Trứng muối lên web tham khảo mẫu, lúc đầu Trứng muối cười nhạo tôi là giả trí thức, sau đó hần lại thấy hay hay, liền chọn: Nay thất quan hệ, quần anh tụ hội, mong nhà hòa hợp, năm tháng bình yên, bách niên giai lão, tình nguyên vẹn tròn. Chú rể: Đoàn Ngôn – Trương Tử Chiêu.

Tôi nằm sấp bên phòng khách viết thiệp, Trứng muối thì ngồi khoanh chân bỏ từng cái vào phong thư, tôi lấy cùi chỏ chọc vào người hần, hỏi rằng, lần thứ hai tổ chức hôn lễ cảm giác thế nào, hần bảo lần trước nghỉ kiếp này sắp xong rồi, bây giờ lại chỉ thấy bình tĩnh. Tôi hỏi sao hần không cảm thấy xúc động, không có cảm nghĩ gì khác sao? Trứng muối suy tư một lúc rồi nói, vẫn thấy bình tĩnh, bởi vì vốn nghĩ hai đứa kết hôn từ lâu rồi.

Nói là hôn lễ, nhưng thực chất chỉ là một bữa tiệc thân mật, không có hoa tươi cũng chẳng có người chủ trì, chỉ đơn giản là bao một nhà hàng, mời những người thân quen đến cùng ăn. Cha mẹ hai bên đều tới dự, bạn bè thân thiết cũng có mặt, không có nghi thức phức tạp, chỉ là một bữa tiệc thông thường, hai chúng tôi mặc âu phục nâng chén đứng trên bục tuyên bố lý do, sau đó đi mời rượu từng bàn. Người lớn trong nhà có chút xấu hổ, tôi biết bố mẹ không dễ dàng chấp nhận chuyện này, hơn nữa tôi vừa mới come out không được bao lâu. Nâng chén rượu lên, tôi hướng bố mẹ Đoàn Ngôn nói. “Chú, dì, hai người cũng biết cháu từ nhỏ, nếu không ghét bỏ thì cứ coi cháu như là con trai hai người đi, cháu sẽ cố gắng để Đoàn Ngôn cảm thấy hạnh phúc.” Trứng muối cũng nâng ly rượu hướng cha mẹ tôi cung kính nói. “Chú, dì, chúng ta hãy giống như bây giờ, đặt mọi chuyện qua một bên, cháu cũng không muốn hai người phải vác gánh nặng này trên vai, quan trọng là mọi người được vui vẻ.”

Mọi người đã sớm nhập tiệc, bạn bè đã có gia đình cũng mang vợ con đi theo, nhiều năm không gặp nên nói chuyện rất vui vẻ. Anh em phòng Trứng muối kêu tôi là người của phòng 502, anh em phòng tôi cũng coi Trứng muối là người phòng 220, mọi người ầm ầm ỉ ỉ. Đường Tiểu Điểm ngồi một chỗ, kéo vạt áo tôi, giữa bầu không khí huyền ảo, tôi cúi xuống nghe cô bé hỏi. “Chú ơi, cô dâu của chú đâu?” Tôi cười cười chỉ vào Trứng muối nói. “Cô dâu của chú đây.” Cô bé con lại thắc mắc. “Sao cô dâu của chú lại là một chú khác?” Tôi ngồi xuống, lấy cái khăn ướt lau miệng cho Tiểu Bất Điểm, cười cười bảo. “Phải là hai người rất yêu nhau mới có thể làm được như này! Chú Trương rất rất yêu chú này, mà chú này cũng rất rất yêu chú Trương, cho nên dù chú này là con trai, chú vẫn muốn chú ấy là cô dâu của mình.” Lão Đường nghe tôi nói xong, chọc tay vào người tôi, kêu là đừng đầu độc con gái lão ấy.

Hôn lễ nào cũng ồn ào như tiệc rượu, lúc kết thúc, cha mẹ hai bên chê phòng chúng tôi nhỏ nên không chịu ở lại, kéo nhau đi tìm chỗ đánh mát chợp mắt. Anh em nhao nhao đòi phá đêm tân hôn, cuối cùng chúng tôi đi mua ít nguyên liệu nấu ăn, về nhà làm tiếp một nồi lẩu. Lão Đường nói là sợ đám chúng tôi làm hư con gái lão, nên lái xe đưa vợ con về nhà trước. Mấy chị em không có hứng thú với chuyện đàn ông con trai tụ tập, cũng kéo nhau qua chỗ khác.

Nửa đêm, anh em hai phòng 520 và 220 tụ hội. Cánh đàn ông có đôi khi cũng rất thích buôn chuyện, nhất là lúc không có mấy chị em xen ngang, chúng tôi ngồi dưới sàn nhà, một bên nhúng thịt một bên uống bia, thảo luận đủ chuyện trên trời dưới biển, từ chuyện công tác, chính trị, chuyện đại sự quốc gia cho đến mấy chuyện nhay cảm như bình thường thích tư thế nào nhất. Đến lúc lão Đường trở lại, tụi tôi đã tranh luận rất hăng say rồi, lão ấy liếc mắt nhìn quanh phòng, thấy mặt ai cũng đỏ ửng thì nhủ mi, nói là bọn tôi không đứng đắn, chúng tôi thấy vậy thì lại đùa nhau chuốc rượu lão.

Anh Phi cả người đầy mùi rượu dựa vào người tôi, tựa vào vai tôi cười sặc sụa, Trứng muối đẩy đầu anh ta ra, tỏ vẻ ghét bỏ nói. “Tránh xa xa một chút, nhìn không được thì vào WC, đừng ói ra người vợ em, không lát nữa em lại phải dọn.” Anh Phi không nghe, tiếp tục dán sát lại, vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi, tôi nhìn anh Phi, hỏi có phải anh muốn nói chuyện gì không.

Anh Phi tốt nghiệp xong cũng không ở lại thành N mà về quê công tác, thoát đầu còn nhớ tới người kia, mấy dịp nghỉ lễ nhìn không được mà lén về quê cô ấy nhìn, mãi đến lúc cô ấy có bạn trai khác mới chết tâm. Sau đó anh có quen vài người nhưng không thành, người trong nhà cũng chán chẳng muốn thúc giục, vài năm sau thì anh gặp vợ anh bây giờ. Cô bé kia khi ấy mới tốt nghiệp, là thư ký của bên khách hàng, hai

công ty hợp tác rất thuận lợi. Lúc hạng mục kết thúc có tổ chức liên hoan một bữa, trong WC anh vô tình nghe thấy cô bé kia nói chuyện điện thoại, đại khái là chia tay bạn trai vì chuyện công tác sau này, cô bé khóc rất thương tâm. Anh Phi đợi cô bé kia đi ra, sau đó đem những lời tôi nói khi ấy nói lại, cô bé không cảm kích còn đánh anh một cái, vài ngày sau thông suốt thì chạy tới xin lỗi và mời anh ăn cơm, quan hệ hai người từ từ tốt lên, hồi đầu năm nay mới sinh em bé.

Anh Phi ngồi kể lại chuyện cũ, tôi có chút không hiểu ý. Anh Phi nhìn tôi nói tiếp. “Con anh còn chưa biết nói, thế nhưng nhìn thấy anh liền vẫy tay, nó còn cười với anh nữa, anh nghĩ cũng nhờ câu nói kia của em mà thức tỉnh, rồi nhờ vậy mà quen với vợ anh bây giờ.” Chuyện này tôi và Trứng muối đều biết, có lẽ là vì uống say, anh Phi nói lảm nhảm rất nhiều, cuối cùng anh ấy hỏi. “Đoàn Ngôn, hai người có tính tới chuyện có con không?”

Chúng tôi có muốn có con không?

16. Chương 15

Tôi gặp Ương Cát vào một ngày tháng mười, trong dịp nghỉ quốc khánh dài ngày.

Bởi vì biết được mong muốn của cha, cũng như ước muốn chung của bậc làm cha làm mẹ, thế nên khi nghe anh Phi nói xong, tôi và Trứng muối bắt đầu cân nhắc xem có nên nhận nuôi một đứa bé hay không. Chúng tôi lên mạng tìm kiếm thông tin, đi đến một cô nhi viện trong thành N, khi ấy mới biết, phải đến 30 tuổi bọn tôi mới có khả năng nhận con nuôi, hơn nữa là nhận nuôi theo phương thức đơn cha, cuối cùng cả hai đành phải bỏ qua, đợi thêm hai năm nữa.

Năm nay quốc khánh được nghỉ dài ngày, vốn là hai chúng tôi lên kế hoạch đi du lịch Nhật Bản, nhưng lên mạng nghiên cứu một hồi, vì không muốn ghép với đoàn khác mà đành phải hủy lịch trình, đổi thành chuyến đi Thanh Hải. Chúng tôi qua đêm trong một nhà nghỉ của người Tây Tạng, tường ngoài được gia công bằng xi-măng để trở nên kiên cố hơn, bên trong thì vẫn giữ nguyên toàn bộ kết cấu bằng gỗ. Đây không phải là một địa điểm được ưa chuộng, phương tiện di chuyển cũng không thuận tiện lắm, ông chủ nhà nghỉ nói, so với trước kia, du khách đến đây đã đông hơn nhiều rồi.

Đi du lịch hay ở chỗ ta có thể tự tìm ra cái hay ở mỗi địa phương mình đặt chân tới, người dân trong trấn nhỏ này đều rất mộc mạc, nhịp sống nơi đây cũng chậm rãi bình thản hơn, ngoại trừ mỗi ngày buôn bán kiếm được vài đồng, họ không có khái niệm chặt chém khách, thế nên chỉ cần bạn mua nhiều hơn một chén rượu ngọt, khuôn mặt của chủ quán đã rạng rỡ như kiếm được số tiền lớn rồi. Ương Cát là một cô bé nhỏ, được người dân nơi đây chăm sóc.

Tôi và Trứng muối ngồi ở trong quán ăn mì xào thịt dê, lúc cô bé con bước vào, bà chủ quán cười tươi rồi dùng tiếng địa phương dặn dò cô bé vài câu, kể đó thì làm một bát mì nhỏ cho cô bé. Cô bé con ôm cái bát nhỏ nhìn quanh, cuối cùng ngồi xuống chỗ trống ngay cạnh bàn chúng tôi. Bé con mặc một chiếc áo khoác, bím tóc được thắt bằng những sợi dây nhiều màu sắc, cổ đeo không nhiều vòng bạc lắm. Tôi vốn không có nhiều khái niệm về trẻ con, thế cho nên không đoán được bé con này lên mấy rồi. Ương Cát cầm thìa rồi tự gắp mì ăn, lúc cắn sợi mì dài, không may mì bị dính trên mặt, Trứng muối thấy thế liền vươn tay lau giúp cô bé, tôi bảo với Trứng muối: “Nhìn anh như vậy rất giống một người cha tốt” Trứng muối quay lại nhìn tôi cười, Ương Cát cũng ngẩng đầu lên cười với Trứng muối, đôi mắt cong cong làm tôi nhớ đến Đường Tiểu Điểm, lông mi bé con rất dày, hai bên má phớt hồng rất dễ thương.

Chúng tôi ăn rất chậm, Ương Cát ăn xong cầm cái bát rỗng đi vào phòng bếp, sau đó lại quay ra ngồi đối diện, mỉm cười vui vẻ nhìn chúng tôi ăn. Tôi hỏi bé con tên gì, bà chủ quán đi tới, dùng tiếng Trung không quá thông thạo nói với chúng tôi: “Con bé tên Ương Cát, nó không biết tiếng Trung đâu, nó là cháu gái của thầy thuốc ở trấn trên, năm nay mới lên bốn. Trận động đất hồi trước cướp đi bố mẹ nó, năm nay thầy thuốc kia cũng mới đi, giờ còn lại mỗi mình nó, thật đáng thương. Thầy ấy vốn hay xem bệnh miễn phí cho chúng tôi, nên lúc thầy đi mọi người chẳng biết làm gì hơn, chỉ có thể chăm sóc con bé cho thật tốt.” Nói

xong bà xoa xoa đầu Ương Cát, Ương Cát không biết chúng tôi đang nói gì, chỉ cong khóe mắt nhoẻn miệng cười.

Không biết có phải vì câu chuyện mà bà chủ kể lại không, chúng tôi bắt đầu để ý đến Ương Cát nhiều hơn. Cô bé vẫn ở trong căn nhà của ông nội, tuy mới bốn tuổi thôi nhưng đã rất tự lập rồi, sáng sớm tự thay quần áo, sau đó đi đến cửa hàng thủ công mỹ nghệ ở bên cạnh nhờ bà chủ buộc tóc cho, tiếp đó lại đi nữa con phố đến đây ăn bữa sáng. Buổi sáng có khi bé con theo mấy anh chị hàng xóm ra ngoài chăn trâu, cũng có khi ra cửa hàng xem sự phụ làm đường, đến trưa thì tìm một quán rồi ăn cơm.

Tối ngày thứ ba tôi bị đau dạ dày, đành phải nhờ dì làm ở nhà bếp nấu cháo cho, chúng tôi ngồi trong sảnh ở lầu một ăn cháo. Trời ngả tối, mọi nhà bắt đầu lên đèn, vài quầy hàng thì được dọn vào, Ương Cát nhảy chân sáo đi qua, Trứng muối thấy cô bé liền gọi tên, bé con quay đầu nhìn một hồi, thấy chúng tôi ngồi trong đây thì mỉm cười. Thấy bé con đến tôi liền bắt chuyện: “Cháu đã ăn chưa?” Cô bé con lắc đầu, tôi không biết là cô bé đang trả lời mình hay là muốn nói là nghe không hiểu ý tôi, thế nhưng tôi thấy bé con chăm chú nhìn vào chiếc xúc xích trong tay Trứng muối, đó là đồ chúng tôi mang theo.

Tôi về phòng lấy xúc xích, còn lấy thêm một túi mực sợi, lúc xuống thì thấy Ương Cát đang ngồi bên cạnh Trứng muối, tôi đưa xúc xích và mực sợi cho cô bé, bé con giật mình không nhận lấy, phải đẩy đi đẩy lại mấy lần bé mới chịu nhận, bé đặt đồ xuống đùi nhìn tôi cười. Trứng muối kêu nhà bếp lấy thêm một bát cháo nhỏ nữa, hẳn đưa cháo cho bé con, còn dạy bé chữ “cháo” trong tiếng Trung. Tôi lấy chiếc xúc xích đưa cho bé, hỏi bé con đã từng ăn chưa, Ương Cát gật đầu, Trứng muối cắt nhỏ xúc xích vào trong bát cho cô bé, hình ảnh vô cùng ấm áp.

Ương Cát trở thành cô hướng dẫn viên du lịch nhỏ của chúng tôi, bé dẫn chúng tôi đi quanh nơi đây, dẫn chúng tôi đến vài tiệm ăn lạ. thỉnh thoảng bé cũng ngắt một vài cành hoa lạ đưa ra, nhưng vì bất đồng ngôn ngữ nên tôi không rõ tên loài hoa đấy là gì. Cứ đi được một quãng xa, tôi và Trứng muối lại thay phiên nhau cõng cô bé, có khi vì đi rất chậm mà cô bé ngủ gục trên lưng. Lúc Khởi Phi nhắc đến chuyện nuôi con, tôi cũng từng tưởng tượng nếu bên cạnh chúng tôi có một đứa bé thì sẽ như nào, Ương Cát đã biến những tưởng tượng kia thành sự thật.

Ngày nghỉ nào cũng phải có kết thúc, vì lần này có thêm Ương Cát ở bên cạnh mà chuyến du lịch trở nên đặc biệt hơn. Xe buýt đi Golmud khởi hành từ năm giờ sáng, vì sợ lỡ chuyến nên hơn bốn giờ chúng tôi đã chuẩn bị đi. Ngoại trừ mấy hàng ăn sáng, cả trấn nhỏ vẫn đang ngủ yên, thấy vậy chúng tôi không khỏi bất ngờ. Ương Cát đã sớm đợi ngoài cửa, còn bé như vậy mà đã mất hết người thân, một mình sống ngày qua ngày; buổi sáng ở đây có chút lạnh, đột nhiên tôi lại cảm thấy không nỡ. Trứng muối đi tới ôm bé con, biết là cô bé nghe không hiểu nhưng hẳn vẫn nhẹ giọng nói: Ương Cát đến tiễn chú sao.. Vì sáng sớm tĩnh lặng, lời hẳn nói trở nên rất rõ ràng. Lúc chúng tôi đến nhà ga chờ xe, Ương Cát bắt đầu rơi nước mắt, bé con lấp bắp nói gì đó, chúng tôi nghe không hiểu. Xe buýt chậm rãi tới, Trứng muối đành buông Ương Cát ra, biết là cô bé nghe không hiểu nhưng vẫn dặn bé mau về nhà. Ương Cát ôm chân Trứng muối khóc rất lớn, tôi đưa một phong thư cho cô bé, cuối cùng hai chúng tôi lên xe.

Đó là bức thư tôi viết nhân lúc Trứng muối không để ý, không biết liệu có ai dịch bức thư này cho cô bé không.

Ương Cát:

Nếu được thì chú rất mong con trở thành con gái chú, mặc dù chú không thể làm gì nhiều được cho con, nhưng lớn lên có lẽ con sẽ hiểu, trên đời này có một thứ gọi là duyên phận, chú tin, chú và con gặp nhau hôm nay là một loại duyên phận. Nếu ở với chú, con sẽ có hai người cha, sẽ phải chịu ánh mắt khác thường của mọi người, sẽ phải chuyển đến sống ở một nơi xa lạ, sẽ phải nói một thứ tiếng nói khác..

Nếu con muốn ở lại, vậy chú chúc con luôn mạnh khỏe và hạnh phúc. Nếu con vẫn muốn đến ở cùng chú, hãy gọi điện cho chú nhé..

Chú thích.

Golmud (Hán Việt:Cách Nhĩ Mộc), là một thành phố cấp huyện thuộc Châu tự trị dân tộc Mông Cổ & dân tộc Tạng Hải Tây, tỉnh Thanh Hải, Trung Quốc. Đây là thành phố lớn thứ hai của tỉnh Thanh Hải và

lớn thứ ba cao nguyên Tây Tạng sau Tây Ninh và Lhasa. Tên của thành phố xuất phát từ tiếng Mông Cổ, trong các phương ngữ Tây Mông Cổ có nghĩa là “các dòng sông”

17. Chương 16

Ba ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, tôi và Trứng muối xin nghỉ đông, mua vé xe đến Thanh Hải. Năm nay hai nhà muốn đón năm mới cùng nhau, trước khi đi bố mẹ tôi dặn nhớ phải về, mẹ của Đoàn Ngôn cũng bảo hẳn đêm 30 phải có mặt ở nhà. Xa nhà công tác nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên chúng tôi thấy bố mẹ một mực yêu cầu phải về nhà, tuy nhiên trước khi về, chúng tôi còn có chuyện quan trọng cần phải làm.

Tuy rằng không phải điểm đến thu hút, nhưng dù sao cũng sát Tết, Trứng muối phải nhờ người bạn làm bên công ty đường sắt giữ vé tàu cho từ trước. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cha mẹ hai nhà phấn khởi như vậy — bởi chúng tôi đi đón Ương Cát về nhà.

Lúc Trứng muối nhận được điện thoại của Ương Cát đã là hai tháng sau, khi ấy Trứng muối vừa tan làm thì nhận được điện thoại của Ương Cát gọi từ chỗ chủ nhà nghỉ tới, bé con cầm điện thoại, thanh âm trong veo nói với hắn: “Con học tiếng Trung, sau đó chúng ta ở cùng nhau.” Lúc về nhà, Trứng muối không tìm được mà rơi nước mắt, khi ấy tôi mới biết, tuy ngoài mặt không thể hiện ra, nhưng hắn rất nhớ cô bé con.

Tôi gọi điện thoại về kể cho bố, nói là trong nhà sẽ sớm có một công chúa nhỏ, bố tôi ở đầu dây trằm mặc hồi lâu, ông bảo không cần vì ông mà gánh thêm trách nhiệm, tôi kể ngắn gọn chuyện của Ương Cát cho bố nghe, ông thở dài nói. “Haizz, theo hai đứa không biết có tốt không nữa, dù sao hai đứa cũng không phải là một gia đình bình thường, như mà bé con cứ lang thang khắp nhà nọ nhà kia cũng không tốt, dù sao cũng phải có người chăm sóc. Nếu con bé thực sự muốn ở với hai đứa, như vậy hai đứa phải ra dáng cha vào, để con bé có thể lớn lên trong hạnh phúc..”

Bố mẹ Đoàn Ngôn cũng nói tương tự như vậy, hai nhà bắt đầu sửa sang lại phòng trống để lúc chúng tôi đón bé con về liền có chỗ ở, bé con còn chưa gặp, thế mà hai nhà đã thương lượng mỗi nhà chăm một tuần, mẹ tôi và mẹ hắn còn hẹn nhau đi siêu thị mua quần áo cho bé con đến mấy lần, tưởng tượng cháu gái họ mặc gì thì hợp hơn.. Tôi gọi điện thoại liên lạc với cô nhi viện thành N, nói là hy vọng có thể cho Ương Cát một cái danh, đợi đến năm hai đứa tôi 30 tuổi thì sẽ chính thức nhận nuôi cô bé. Trứng muối cũng liên hệ với một nhà trẻ tốt, đợi Ương Cát hiểu rõ môi trường xung quanh rồi chậm rãi dạy bé con tiếng Trung sau. Chúng tôi còn thu xếp lại căn phòng đang thuê kia, tính mua một căn nhà ở thành N, bởi cả hai muốn có một ngôi nhà hoàn chỉnh để đón bé về.

Vì là nhận nuôi theo phương thức đơn cha, nên cả hai còn chưa quyết định bé sẽ vào hộ khẩu nhà nào, có lẽ đến khi ấy sẽ để cho Ương Cát tự chọn lựa. Thế nhưng dù vào hộ khẩu nhà ai, cô bé vẫn sẽ ở cùng chúng tôi, sẽ là công chúa nhỏ của hai ông nội bà nội, còn có cả hai người cha. Đương nhiên nếu Trứng muối nguyện ý làm mẹ, Ương Cát sẽ có mẹ.

Xe buýt từ Golmud lăn bánh về phía trấn nhỏ kia, còn hai giờ nữa mới tới nơi, tôi nắm tay Trứng muối đầy hưng phấn. Rất nhiều người nói tình đầu là tình dễ nhớ, vì hầu hết tình đầu đều không có một cái kết đẹp, hơn nữa với tình yêu đồng tính lại càng bất ổn hơn. Có lẽ tôi là một người may mắn, bất luận là mối tình đầu hay tình yêu đồng tính, tôi và Trứng muối đều nắm tay nhau đi đến tận bây giờ. Con đường phía trước còn rất dài, không biết chúng tôi có thể đi thêm bao lâu, nhưng nếu có thể, tôi mong đến cuối đời vẫn có hắn ở bên cạnh, bởi sự tồn tại của hắn tựa như nhiệt độ trên cơ thể, vì đã quen mà thường không cảm nhận rõ, nhưng thi thoảng nhiệt độ cũng xao động..

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/37-do-ruoi>